

resurse spirituale

Nr. 48 - 2020

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

LIDERUL ȘI RELAȚIILE LUI

Viață împlinită: cum să redescoperi puterea transformatoare a sfințeniei.

Dan Crabtree | **3**

Nu fugi de obligațiile neplăcute ale slujbei!

Glenn Reynolds | **8**

Slujește cu sârguință ca să slujești cu trăinicie!

Scott Hagan | **10**

Ce-și dorește fiecare om?

Glenn Reynolds | **12**

Cum să impui limite sănătoase în relații

Gabriele Rienas | **14**

Etica ecologică: îngrijirea grădinii pentru menținerea sănătății.

Christina M. H. Powell | **16**

Cum să sporești rata interesului: puterea irezistibilă a unei întrebări excelente.

Robert C. Crosby | **18**

Rețeaua Împărăției: cum înveți să te conectezi ca și Isus.

Joseph Castleberry | **20**

Puterea dătătoare de viață a criticii constructive

Kayla Pierce | **28**

Conducerea strategică a bisericii

Frank Damazio | **29**

Comparația nu este adevărata capcană de care trebuie să ne ferim

John Davidson | **34**

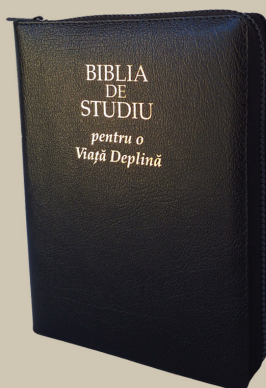
O casă de rugăciune

Al Toledo | **36**

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

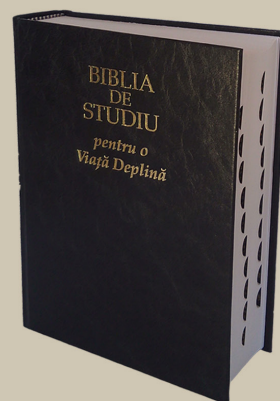
BIBLIA DE STUDIU pentru O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

VIAȚĂ ÎMPLINITĂ:

CUM SĂ REDESCOPERI PUTEREA

TRANSFORMATOARE

A SFÎNȚENIEI

de Dan Crabtree

Asigurarea unei învățături biblice privind trăirea unei vieți sfinte poate dăruia libertate spirituală membrilor din congregația ta.

Doctrina privind sfințenia personală a fiecărui credincios a făcut parte integrantă din învățăturile penticostale cel puțin de când a început mișcarea de trezire spirituală de pe Azusa Street. Oricum, Scriptura ne învață că fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul (Evrei 12:14). De vreme ce Dumnezeu este sfânt, trebuie să fim și noi sfinți. Lucrul acesta însă stârnește o dilemă: noi nu ne putem sfinți singuri. Orice încercare de a ne sfinți prin eforturi proprii duce la legalism, o conformare exterioară fără transformarea interioară cerută de adevărata sfințenie.

Datorită faptului că am crescut în Biserică, am înțeles că mântuirea, prin declarație divină, înseamnă că Dumnezeu mi-a iertat păcatele prin sângele lui Isus Cristos vărsat pe cruce. Am înțeles totodată că după actul mântuirii, trăirea unei vieți neprihănite și sfinte era în primul rând datoria mea. Dumnezeu și-a făcut partea Lui prin faptul că m-a mântuit; acum trebuia să mă sfințesc prin eforturi proprii, omeneste. Prin urmare, mi-am asumat responsabilitatea de a mă sfinți, chiar dacă părea o sarcină descurajantă și imposibilă, marcată în mod inevitabil de o mulțime de eșecuri umilitoare. Eram recunoscător pentru harul lui Dumnezeu, dar mă simțeam prins în capcana standardelor sfințeniei, în aparență imposibil de atins. Și fără să vreau, am ales calea legalismului,

altfel cum aveam să ajung la standardul de sfințenie cerut de Dumnezeu?

În esență, legalismul slăbește biserica, lăsând în urma lui credincioși frustrați, epuizați și înfrânți. Mulți credincioși tind să creadă că pentru a câștiga favorurile lui Dumnezeu, ei trebuie să urmeze un set rigid de reguli, standarde și norme. În ciuda eforturilor uriașe depuse de pastori în a-i învăța pe credincioși cum să trăiască o viață sfântă, unii lideri au ajuns, fără să-și dea seama, să consolideze o neprihănire legalistă bazată pe fapte. Dumnezeu, însă, ne-a chemat la libertate în Cristos (Galateni 5:1). În calitate de pastori și conducători, este de datoria noastră să susținem învățătura biblică conform căreia viața de sfințenie decurge din lucrarea pe care a făcut-o deja Cristos pentru noi la cruce, nu prin ceea ce putem noi realiza prin eforturi proprii.

Cum îl sfințește Dumnezeu, prin Cristos, pe credincios?

Autorii Noului Testament folosesc o mulțime de termeni ca să descrie schimbarea dramatică ce se produce ca rezultat al jertfei lui Cristos. Mântuirea face apel la metafora robiei. Scriitorii Bibliei asociază adesea răscumpărarea cu prețul plătit pentru eliberarea din robie.

Justificarea este un termen juridic care descrie verdictul tribunalului în care Dumnezeu, Judecătorul divin, iartă

păcatele credinciosului. Cu toate acestea, adesea trecem sfințirea cu vederea când descriem experiența mântuirii. Uneori privim curățirea sau sfințirea ca o experiență trăită de credincios după justificare și înainte de proslăvire. În orice caz, aceasta este o perspectivă oarecum incompletă privind felul în care Dumnezeu, în Cristos, îl sfințește pe credincios. Iată în ce constă pericolul acestei perspective: dacă justificarea se obține prin har, se crede că sfințirea se obține prin eforturi omenești.

În momentul mântuirii, Dumnezeu ne justifică și ne sfințește deopotrivă. Teologii susțin că există două aspecte diferite și totuși înrudite ale sfințeniei: sfințenie pozițională – cine suntem noi în Cristos ca rezultat al jertfei Sale pe cruce – și sfințenie progresivă – ce presupune învățarea trăirii unei vieți sfinte în fiecare zi. Apostolul Pavel a exprimat conceptul acesta prin folosirea indicativelor și imperativelor. Indicativele sunt afirmații prin care el descrie ceea ce este adevărat deja în dreptul credinciosului ca rezultat al lucrării lui Cristos. Imperativele sale sunt chemări la o viață morală care decurge din indicative. Ai fost sfințit prin moartea lui Cristos; așadar trăiește ca un om sfințit.

Următoarele pasaje ne vorbesc despre lucrarea lui Cristos pe cruce: sfințirea credinciosului și acordarea unui nou statut în El. Aceste versete pun accentul pe sfințirea pozițională, dar voi aborda și sfințirea progresivă, chemarea de a trăi sfințirea pe care am primit-o în Cristos. În versetele acestea, Dumnezeu nu cheamă niciodată credincioșii să se sfințească, ci să trăiască conform sfințeniei acordată deja prin jertfa lui Cristos.

Sfințirea pozițională

Evrei 10:5-18

Prin jertfa Sa, Cristos a realizat ceea ce vărsarea repetată a sângelui animalelor n-a reușit să facă. Cristos S-a date pe Sine „o dată pentru totdeauna” ca jertfă desăvârșită și supremă (Evrei 10:10). Faptul că „am fost sfințiți” este un statut sau o condiție obținută prin moartea lui Cristos. Jertfa Lui a fost adusă „o dată pentru totdeauna” și „nu este nevoie de nicio altă jertfă sau ritual pentru a ne păstra în condiția de sfinți.”¹

Versetul 14 reafirmă sfințirea credincioșilor prin jertfa lui Cristos: „printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna”, după care completează: „pe cei ce sunt

În ciuda eforturilor uriașe depuse de pastori în a-i învăța pe credincioși cum să trăiască o viață sfântă, unii lideri au ajuns fără să-și dea seama, să consolideze o neprihănire legalistă bazată pe fapte.

sfințiți”. Ce ar trebui să înțelegem noi prin „cei ce sunt sfințiți”? Deoarece afirmația este la timpul prezent, versetul face referire la lucrarea interioară care este în desfășurare în inima credinciosului. Datorită jertfei lui Cristos, credinciosul se poate apropia de El cu încredere (Evrei 7:19; 10:1,22).

1 David Peterson, *Possessed by God: A New Testament Theology of Sanctification and Holiness* [Sub stăpânirea lui Dumnezeu: Teologia Noului Testament asupra Sfințirii și neprihănirii], Grand Rapids: Eerdmans, 1995, p.34

În Evrei 10:22, autorul cărții îndeamnă credincioșii să se apropie de Dumnezeu cu „o inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței”, care este îndeplinirea promisiunii lui Dumnezeu de a schimba inima poporului Său (Ieremia 31:33; Ezechiel 36:26,27). Prin jertfa de bunăvoie a lui Cristos, noi suntem liberi să ne închinăm și să-L slujim pe Dumnezeu cel viu într-un mod care să-L onoreze și să-I facă Lui plăcere. „Când lucrarea de sfințire a lui Isus este proclamată și crezută, Dumnezeu schimbă inimile noastre și ne unește cu El în calitate de copii ai Noului Legământ.”² A înțelege cine suntem în Cristos este esențial pentru sfințenie, transformarea interioară a inimilor noastre manifestându-se printr-o ascultare exterioară ca stil de viață.

1 Corinteni 1:2

Pavel își începe Epistola către Corinteni adresându-li-se acestora ca „biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Cristos Isus” (1 Corinteni 1:2). Aici, accentul se pune pe lucrarea divină. Corintenii sunt „ai lui Dumnezeu”; ei sunt copiii lui Dumnezeu care au fost „sfințiți”.³ Ei nu sunt sfințiți prin faptele lor, ci prin lucrarea făcută de Dumnezeu „în Cristos Isus”.

În momentul mântuirii, aceștia au fost sfințiți pozițional în Cristos. Cu toate acestea, corintenii nu s-au purtat ca niște oameni neprihăniți și sfințiți. Certurile dintre ei au dus la dezbinări (1 Corinteni 1:11-13); se complăceau în faptul că un bărbat trăia cu nevasta tatălui său (1 Corinteni 5); se dădeau în judecată unii pe alții în instanțe păgâne (1 Corinteni 6:1-8); abuzau de Cina Domnului (1 Corinteni 11:17-34) și întrebuițau darurile spirituale în mod greșit (1 Corinteni 12-14).

Cu greu s-ar putea spune că sfințirea corintenilor se referea la caracterul și conduita lor ireproșabilă, de vreme ce Pavel a fost nevoit să-și piardă timpul îndreptând comportamentul lor și chemându-i la o viață morală. „În multe privințe, ei semănau mai mult cu oamenii din Corint, decât cu oamenii lui Dumnezeu din Corint.”⁴ Și totuși, Pavel li se adresează ca fiind „cei sfințiți în Cristos Isus” (1 Corinteni 1:2).

Din punct de vedere relațional, corintenii erau deja sfințiți, dar aveau nevoie să manifeste această sfințire prin modul lor de viață.⁵ Pentru a lua măsuri în privința prăpastiei dintre identitatea lor în Cristos și realitatea modului lor de viață, Pavel le-a amintit corintenilor că erau totodată „chemați să fie sfinți” (1 Corinteni 1:2). Ei erau chemați să fie ceea ce erau deja în Cristos și astfel să reflecte caracterul lui Dumnezeu.

Dumnezeu dorește
să Se dezvăluie lumii prin noi.

1 Corinteni 1:30

În 1 Corinteni 1:30, Pavel scrie: „Iar voi, datorită Lui, sunteți în Cristos Isus, Care a devenit pentru noi înțelepciune de la

2 Ibid., p.40

3 În greacă, Pavel folosește participiul pasiv perfect al verbului „sfințit” pentru a descrie ceea ce experimentaseră deja la momentul mântuirii. Pasivul indică faptul că credincioșii din Corint sunt beneficiarii lucrării lui Dumnezeu, iar perfectul indică un eveniment care a avut loc în trecut, dar a cărui consecință continuă și în prezent.

4 Gordon Fee, *The First Epistle to the Corinthians*, Grand Rapids: Eerdmans, 1987, p.33

5 Peterson, p.41

Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare.” Pavel insistă asupra faptului că Cristos cel răstignit este înțelepciunea lui Dumnezeu, în ciuda încercărilor corintenilor de a căuta înțelepciunea de capul lor (1 Corinteni 1:18-25). În calitate de expresie supremă a înțelepciunii lui Dumnezeu, Cristos a devenit trei lucruri pentru noi: (1) „dreptate” (justificare), un termen juridic care descrie iertarea credinciosului și dreptul nemeritat de a sta înaintea lui Dumnezeu; (2) „sfințire”, care descrie noul statut al credinciosului, acela de neprihănit în Cristos; și (3) „răscumpărare”, prețul eliberării noastre din robia păcatului.

În acest pasaj, sfințirea nu este un proces al schimbării morale, ci o descriere a unui nou statut în Cristos. Toți cei trei termeni – dreptate, sfințire și răscumpărare – fac referire la lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu. „Iar voi, datorită Lui (Dumnezeu), sunteți în Cristos Isus (1 Corinteni 1:30). Pavel plasează sfințirea după dreptate, dar înainte de răscumpărare. Dacă sfințirea s-ar fi referit la un proces de schimbare morală care urma după convertire, atunci ar fi fost logic ca Pavel să-l fi enumerat după răscumpărare.

Noul statut în Cristos al credincioșilor din Corint le oferea o nouă identitate. Ei nu mai erau definiți de o lume care nu îi vedea nici „înțelepți în felul oamenilor...”, nici puternici..., nici de viață nobilă” (1 Corinteni 1:26-29). Pavel i-a chemat să trăiască conform noii lor identități și noului lor statut în Cristos, ascultând de înțelepciunea lui Dumnezeu și nu de înțelepciunea lumii.

1 Corinteni 6:11

În acest context, Pavel le atrage atenția corintenilor să înceteze a se târî unii pe alții în instanțe lumești în chestiuni personale (1 Corinteni 6:1-8). Probabil ca să-i avertizeze într-un fel, Pavel prezintă o listă cu cei care nu „vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (v. 9-10). După care exclamă: „Și așa erați unii dintre voi” (v. 11). Apoi le aduce aminte, apelând la timpul trecut, de ceea ce a făcut Cristos deja pentru ei: „Dar ați fost curățiți, [dar] ați fost sfințiți, [dar] ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Cristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (v. 11). Ca în 1 Corinteni 1:30, Pavel a folosit toți cei trei termeni pentru a descrie lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu în Cristos. În greacă, toate acestea sunt pasive aoriste, care descriu ce a făcut Dumnezeu pentru noi în trecut. „Alla” (dar) precedă fiecare termen, deși în traducerea din română nu apar.

Datoria noastră este să ne urmărim cu credincioșie chemarea noastră sfântă în ciuda ispitelor lumii și ale cărnii și în ciuda împotrivirii celui rău.

Pavel oferă trei descrieri diferite ale aceleiași realități: „ați fost curățiți” – presupune spălarea de păcat; „ați fost sfințiți” – Dumnezeu i-a numit ai Săi și i-a făcut copiii Lui; „ați fost îndreptățiți” – implică declararea statutului lor legal înaintea lui Dumnezeu. Toate acestea se întâmplă în „numele lui Cristos”, făcând referire la puterea de mântuire a lui Cristos în

numele credinciosului și „prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6:11). „Așadar, cele două propoziții împreună se referă la lucrarea făcută de Dumnezeu pentru poporul Său în Cristos și realizată în ei prin Duhul Sfânt.”⁶

În acest pasaj, la fel ca în 1 Corinteni 1:30, sfințirea nu se referă la îmbunătățirea comportamentului. Chiar dacă tendința corintenilor era să se dea în judecată, ei au fost deja sfințiți prin Cristos. Prin efortul său de a le aduce aminte de lucrarea înfăptuită de Cristos pentru ei, Pavel căuta să-i motiveze să trăiască o viață sfântă. În ciuda provocării lui Pavel prin cuvintele „și așa erați unii dintre voi”, corintenii au ales să reflecte felul deșert de viață din trecut în acțiunile lor din prezent. Prin faptul că nu se iubeau unii pe alții, și-au compromis mărturia înaintea necredincioșilor, tocmai oamenii înaintea cărora Dumnezeu dorea să se descopere pe Sine ca sfânt.

Efesenii 5:25-27

Pentru a descrie dragostea lui Cristos pentru Biserică, Pavel se folosește de analogia cu căsătoria. Sfințirea realizată prin jertfa lui Cristos pe cruce este subliniată de Pavel astfel: „cum și-a iubit Cristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească.”

„Intenția lui Cristos era să facă din Biserică proprietatea Lui, comunitatea de oameni sfinți, puși deoparte pentru El.”⁷ În calitate de Mireasă a Lui, Cristos a pus deoparte Biserica pentru a-I fi devotată în exclusivitate. Oricare ar fi cusurile din prezent ale Bisericii, ea este încă neprihănită Lui mireasă; și la a doua Sa venire, Cristos „o va înfățișa înaintea Lui ca pe o Biserică slăvită, neavând vreo pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără cusur” (v. 27).

Noi suntem sfințiți prin Cristos la cruce.

Trăirea în conformitate cu identitatea noastră în Cristos Sfințirea progresivă

Jertfa lui Cristos pe cruce nu doar că ne sfințește pozițional, ci face posibilă trăirea noastră într-o sfințenie progresivă. E necesar totuși să folosim termenul *progresiv* cu precauție, deoarece acesta poate sugera posibilitatea de a deveni mai sfinți prin eforturile noastre.

Nu există criterii în sfințenie pe care credinciosul trebuie să le îndeplinească. Noul Testament nu ne cheamă niciodată să ne sfințim mai mult, ci ne provoacă să trăim în conformitate cu identitatea noastră în Cristos. Dar nimeni nu se poate sfinți pe sine mai mult. Numai Cristos poate și El ne-a sfințit deja.

Cristos nu numai că ne sfințește, ci ne-a oferit și un exemplu de viață trăită în sfințenie. Ca Dumnezeu Întrupat, El ne dezvăluie caracterul lui Dumnezeu. Apoi când ne spune „Urmați-Mă pe Mine”, El ne cheamă de fapt să fim asemenea Lui. După cum spunea unul dintre părinții Bisericii, Atanasie: „El S-a făcut asemenea nouă, ca noi să putem să ne facem asemenea Lui.”

⁶ Fee, p.247

⁷ F.F. Bruce, *The Epistle to the Ephesians*, Toronto: Fleming H. Revell Co., 1961, p.116

Pentru a-L urma pe Isus, ar trebui să ne punem mereu întrebarea: „Ce ar face Isus în situația mea?” Dallas Willard exprima lucrul acesta și mai frumos: „Învăț de la Isus să-mi trăiesc viața așa cum mi-ar trăi El viața dacă ar fi în locul meu. Ține minte, noi nu învățăm cum să trăim viața lui Isus (aceasta a fost trăită deja); noi învățăm cum să ne trăim viețile așa cum le-ar trăi Cristos dacă ar fi în locul nostru.”⁸

Urmărirea sfințeniei presupune mai mult decât a ne da silința să urmăm un set de reguli; înseamnă a învăța să trăim și să iubim asemenea lui Cristos. În termeni practici, sfințenia se exprimă cel mai bine prin dragoste. Dacă păcătuirea ne împiedică să iubim, atunci trăirea unei vieți sfinte ar trebui să aibă ca rezultat dragostea. Cristos ne-a învățat că: „Toată Legea și Profeții atârnă de aceste două porunci” – să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe semenii noștri (Matei 22:34-40). Într-adevăr, „dragostea este împlinirea Legii” (Romani 13:10).

Adesea trecem cu vederea sfințirea când descriem lucrarea mântuirii.

Duhul Sfânt ne capacitează să trăim o viață sfințită, recurgând în permanență la beneficiile lucrării înfăptuite de Cristos la cruce. El ne aduce aminte de lucrarea lui Cristos și în același timp ne călăuzește pentru a ne trăi viața ca Isus. Umblarea în Duhul (Galateni 5:16,25) are ca rezultat roada Duhului care este dragostea (Galateni 5:22). Așa cum ne înțelege Duhul Sfânt, trebuie să ne gândim la lucrurile Duhului (Romani 8:5). Prin Duhul, dăm morții faptele trupului (Romani 8:13).

Prin prezența Lui în viața noastră, Duhul – care este sfânt – ne dă puterea să trăim o viață sfântă. „Duhul este cel care lucrează în credincios asemenea cu Cristos.”⁹

Romani 6-8

În Romani 6, Pavel cheamă credincioșii la trăirea unei vieți în sfințenie (Romani 6:19,22) prin recunoașterea identității lor în Cristos (Romani 6:11). Aceștia nu mai sunt robi ai păcatului, ci trebuie să se dea pe sine ca robi ai neprihănirii. Prin identificarea sa cu moartea și învierea lui Cristos, credinciosul moare față de „viața veche” (păcatul, Romani 6:2,6) și învie la „o viață nouă” (Romani 6:4). Dacă în trecutul fără Cristos viața noastră era sub stăpânirea păcatului, în viața cea nouă trebuie să stăpânească Dumnezeu. Odată ce a fost adus la viață prin Cristos, credinciosul nu trebuie să „lase ca păcatul să domnească” în viața lui și „să mai asculte de poftele lui” (Romani 6:12). În schimb, credinciosul trebuie să-și dea mădulele ca „slave ale dreptății, spre sfințire” (Romani 6:19; vezi și 6:22).

Trăirea unei vieți sfinte izvorăște din lucrarea pe care Cristos a făcut-o deja la cruce. Numai că pentru aceasta trebuie să credem și să acceptăm noul nostru statut în Cristos. Pavel ne înțelege să ne considerăm „morți față de păcat și vii față de Dumnezeu în Cristos Isus” (Romani 6:11). Noi suntem

„chemați să fim de acord cu perspectiva lui Dumnezeu.”¹⁰ Tot Pavel îi cheamă pe credincioși „să fie ceea ce declară el că sunt. Pentru el, identitatea este determinată de existența în Cristos, însă tot credinciosul trebuie să aleagă să creadă

Dacă sfințirea s-ar fi referit la un proces de schimbare morală care începe după convertire, atunci ar fi fost logic ca Pavel să-l fi enumerat după răscumpărare.

această realitate ca să poată trăi pe măsura ei. Prin credință, omul primește o nouă identitate și tot prin credință trebuie să accepte și să trăiască în permanență conform noii sale identități, astfel încât faptele ascultării să devină expresii ale unei credințe vii.”¹¹ Asta nu înseamnă că Pavel se așteaptă la o viață lipsită de desăvârșire de păcat din partea credincioșilor din Roma, ci dimpotrivă, el anticipează multe greutăți și provocări de care se vor lovi credincioșii în căutarea trăirii unei vieți sfinte. Dar o astfel de trăire începe cu înțelegerea adevărului privind identitatea lor în Cristos și cu motivația pe care le-o inspiră acest adevăr.

În Romani 7:14-25, Pavel expune lupta cumplită cu păcatul la persoana întâi. N-ar trebui să ne preocupe dacă Pavel își descrie starea de dinainte sau de după mântuire sau dacă face uz de retorică. Principalul este că Pavel descrie foarte plastic tentativa și în cele din urmă eșecul păzirii Legii prin eforturi omenești.

Utilizarea repetată a pronumelui „eu” ilustrează zădărnicia sfințirii de sine. Cum poate cineva să fie izbăvit dintr-o stare atât de jalnică? Răspunsul este crucea – „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru!” (Romani 7:25). La cruce, Cristos a realizat ceea ce Legea nu putea să facă (Romani 8:3).

Romani 8 ilustrează viața sub stăpânirea Duhului ca o viață trăită „potrivit Duhului” (Romani 8:5) în care gândirea este sub stăpânirea Duhului (Romani 8:6). Prin urmare, nu „eu” sunt în controlul vieții, ci „Duhul” care face posibilă trăirea unei vieți creștine biruitoare. Pentru a ne supune stăpânirii Duhului, trebuie să permitem adevărului aplicat de Duhul să ne modeleze gândirea. Noi trebuie să „ne socotim morți față de păcat” (Romani 6:11) și să „ne gândim la lucrurile Duhului” (Romani 8:5). Până la convertire, carnea/firea păcătoasă stăpânește gândurile necredinciosului, dând naștere la tipare, obiceiuri de viață și gânduri păcătoase (Romani 8:5-8).

Moartea lui Cristos pe cruce nu doar că ne sfințește din punct de vedere pozițional, ci face posibilă trăirea unei vieți de sfințenie progresivă.

După convertire, noii credincioși sunt tentați adesea să cadă în aceleași tipare și obiceiuri vechi pe care le-au avut

⁸ Richard Foster, „Salvation Is For Life” [Mântuirea este pentru totdeauna], în *Theology Today*, nr. 61 din 2004, p.307

⁹ Millard Erickson, *Christian Theology* [Teologia creștină], Grand Rapids: Baker Book, 1985, p.970

¹⁰ Craig Keener, *Romans: A New Covenant Commentary* [Comentariul Noului Legământ], Eugene, Oregon: Cascade, 2009, p.81

¹¹ Keener, p.82

înainte de convertire, fapt care le dă impresia că ei sunt încă sub stăpânirea păcatului. Noi putem pecetlui accesul firesc al păcatului în viețile noastre prin reînnoirea minții, astfel încât să nu ne mai conformăm acestui veac (Romani 12:2). Prin Duhul, noi dăm morții ceea ce Dumnezeu a condamnat deja la moarte pe cruce (Romani 8:13). „Efortul uman este necesar, dar nu în afara ori în lipsa lucrării Duhului lui Dumnezeu, care supune firea noastră pe măsură ce noi o răstignim prin puterea Lui și ne gândim la lucrurile Duhului.”¹²

1 Tesaloniceni 3:12-13

În această epistolă, Pavel se adresează unei biserici supuse unei persecuții aspre care amenința unitatea dintre ei. El se ruga ca dragostea lor să „crească și să se reverse unii față de alții și față de toți” (1 Tesaloniceni 3:12). „Față de toți” înseamnă față de cei din afara bisericii, o categorie care părea să-i includă și pe prigonitorii lor. Pentru a le păstra mărturia supusă focului încercării, Pavel îi cerea lui Dumnezeu să le întărească inimile astfel încât să „fie fără prihană în sfințenie” până la revenirea lui Cristos (1 Tesaloniceni 3:13, Cornilescu).

Sfințenia izvorăște dintr-o inimă întărită de Dumnezeu. Adevărata sfințenie nu ține niciodată doar de exterior. Dumnezeu lucrează din interior spre exterior. „Dragostea și sfințenia sunt două modalități asemănătoare de a privi viața creștină. Sfințenia este mai presus de orice exprimată prin dragoste, iar dragostea este mijlocul esențial prin care se păstrează sfințenia. Rugăciunea lui Pavel denotă faptul că dragostea trebuie să crească și să se reverse, dacă credincioșii stăruie în sfințenie. ... De fapt, sfințenia abundă când dragostea abundă.”¹³

Evrei 12:10-14

Autorul Epistolei către Evrei le scrie unor credincioși care treceau prin diferite încercări. Aceștia sunt îndemnați prin exemplul înaintașilor lor (Evrei 11) să alerge cu stăruință în cursa credinței, privind țintă la Isus (Evrei 12:2). Necazurile lor aveau ca scop disciplinarea lor. Ca un tată care își disciplinează fiul pe care-l iubește, tot la fel Dumnezeu ne disciplinează astfel încât să devenim tot mai asemănători cu El (Evrei 12:10). Sfințenia în acest context înseamnă „caracter”. Dumnezeu lucrează prin „toate lucrurile” ca să ne facă asemenea chipului Fiului Său (Romani 8:28-29).

Scopul împărtășirii sfințeniei Sale este acela de a trăi în „pacea dată de neprihănire” cu ceilalți (Evrei 12:11). Intenția lui Dumnezeu nu a fost ca noi să ne trăim sfințenia în izolare, ci să o exprimăm prin atitudinea noastră față de alții. Lucrul acesta este adevărat mai cu seamă în momentele tensionate pe care le provoacă suferința. Înțelegând acest adevăr, autorul epistolei îi provoacă pe credincioși: „Urmăriți cu toții pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14).

Neprihănirea izvorăște dintr-o inimă întărită de Dumnezeu.

Concluzie

La cruce, Cristos ne-a sfințit și ne-a împăcat cu Sine. Datoria noastră este să credem și să acceptăm ce a făcut Cristos pentru noi prin faptul că ne-a dat o nouă identitate în El. Noi trebuie să ne „socotim morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu în Cristos Isus” (Romani 6:11) și să credem că viața noastră este ascunsă „cu Cristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). Lucrarea de sfințire pe care o face Dumnezeu în noi începe în momentul în care credem ce a făcut El pentru noi prin Cristos la cruce.

Când ne acceptăm identitatea în Cristos, începem să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu. Nu ne mai definim identitatea din perspectiva altora, a noastră sau a valorilor culturale dominante. A ne baza identitatea pe ceva ce putem pierde înseamnă a trăi într-o permanentă nesiguranță. Dar identitatea noastră se găsește în El. Când acceptăm cine suntem noi în Cristos, putem spune cu încredere „da” sfințeniei și „nu” lumii acesteia. Chiar dacă trăim în lume, noi nu îi mai aparținem ei.

Dumnezeu ne sfințește prin Cristos și pe urmă ne cheamă să trăim în conformitatea cu noua identitate. Aceasta nu este o chemare la a ne sfinți noi înșine. Dumnezeu nu ne cere să facem ceea ce numai El poate să facă. Este mai degrabă un îndemn de a trăi o viață sfințită sau de a fi cine suntem în Cristos. A trăi o viață sfântă într-o lume nesfântă necesită angajament și stăruință din partea noastră. Prin Duhul, ni se cere „să dăm morții faptele trupului” (Romani 8:13). Cu toate acestea, se întâmplă ca în intensitatea conflictului să ne zbatem și să cădem. Dumnezeu în harul Său ne ridică din nou și ne aduce aminte prin Cuvântul Său cine suntem noi în Cristos.

Când ne acceptăm identitatea în Cristos, începem să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu.

Exemplul nostru în trăirea unei vieți sfinte este însuși Cristos, care prin dragostea Lui ne-a descoperit caracterul lui Dumnezeu. Urmând exemplul Lui, noi trebuie să exprimăm sfințenia lui Dumnezeu tot prin dragoste. Făcând asta împreună, vom deveni o comunitate sfântă care dezvăluie lumii caracterul lui Dumnezeu. La aceasta i-a chemat Dumnezeu pe Israel, pe ucenici, pe credincioșii din Tesalonic și acum pe noi. Dumnezeu ne-a sfințit prin Cristos la cruce ca împreună să putem dezvălui caracterul Său sfânt lumii în care trăim.

Dan Crabtree, D. Min., este profesor la Central Bible College din Springfield, Missouri.

¹² Peterson, p.112,113
¹³ Peterson, p.80

NU FUGI DE OBLIGAȚIILE NEPLĂCUTE ALE SLUJBEI!

Cum aplici deciziile dure fără să uiți de omenie? Ia în considerare următoarele patru întrebări și șapte principii de bază în vederea îndeplinirii obligațiilor neplăcute ale slujbei într-un mod corect.

Când eram mic, mama mea se mândrea că reușea să mă păstreze curat. Odată m-a lăsat în grija mătușii mele care a decis că sosise vremea să mă murdăresc – tare de tot. M-a lăsat să mă joc afară – nu în noroi, ci pe o movilă de cărbuni. Când mama a venit să mă ia acasă, eram acoperit cu praf de cărbune din cap până-n picioare.

Câteodată, liderii vor să se eschiveze de la obligațiile neplăcute ale slujbei lor. Orice lider trebuie să facă unele lucruri care deranjează și rănesc oameni – chiar și în biserică. În calitate de lider, este datoria ta să-ți disciplinezi angajații, să reziliezi contracte de muncă, să inițiezi schimbări organizaționale, să confrunți problemele care împiedică progresul organizației și să refuzi solicitările financiare. Spune-i cum vrei: muncă murdară, corvoadă sau luarea unei decizii dure în privința unui angajat; este datoria ta de lider să îndeplinești obligațiile neplăcute ale slujbei.

Un lider care refuză să îndeplinească sarcinile neplăcute ale slujbei sale se face vinovat de delapidare emoțională.

Celor mai mulți lideri nu le trece niciodată prin cap să delapidare financiar – adică să fure banii organizației. Dar, majoritatea dintre ei comit delapidare emoțională – fură viitorul organizației prin faptul că se feresc să îndeplinească obligațiile neplăcute ale slujbei. Nu sunt dispuși să plătească prețul supărării oamenilor, așa că refuză să îndeplinească corvezile cerute de poziția lor.

Majoritatea liderilor comit delapidare emoțională – fură viitorul organizației prin faptul că se feresc să îndeplinească obligațiile neplăcute ale poziției lor.

Liderii de succes nu șovăie, nici nu se feresc de greutate; dimpotrivă, ei preferă să confrunte problema direct și fără întârziere. Întrebarea care ne pune pe gânduri este însă care problemă trebuie confruntată și care nu. Cu ani în urmă, l-am auzit pe un capelan de la Central Bible College spunând că cel mai greu aspect al slujirii este cunoașterea diferenței dintre problema care trebuie confruntată și care nu trebuie

Înainte de a lua decizii care nu vor fi pe placul echipei tale, ce întrebări ar trebui să-ți pui?

confruntată. După douăzeci de ani de slujire pastorală, am ajuns la convingerea că omul avea dreptate. Vasăzică, înainte de a lua decizii care nu vor fi pe placul echipei tale, ce întrebări ar trebui să-ți pui?

Este necesar?

Observațiile severe, concedierile, schimbarea obiectivelor și alte acțiuni de acest gen sunt adesea cele mai eficiente decizii de luat când te confrunți cu probleme dificile în rândul angajaților. Dar înainte de a apăsa pe trăgaci, asigură-te că este absolut necesar. Un lider eficient se întreabă: „De ce fac ceea ce fac? Fiindcă așa este corect ori fiindcă n-am altă soluție?” Dacă există o altă cale de a obține același rezultat fără să fii nevoit să arunci bolovanul în apă și să înfrunți

Când ești nevoit să iei deciziile dure pe care ți le impune poziția, păstrează iertarea aproape de tine.

valurile, ai recurge la ea? Sau chiar este necesar să iei decizia grea a concedierii și apoi să înfrunți consecințele acesteia?

Ai puterea și resursele necesare ca să-ți susții decizia până la capăt?

Din nefericire, liderii care au toate motivele să ia decizii dificile uneori pur și simplu nu au puterea să o facă așa cum trebuie. Poate că le lipsește sprijinul unor membri importanți din bordul de conducere. Poate că nu există energie organizațională pentru a duce la bun sfârșit transformarea necesară. Poate că nu are suficienți bani pentru susținerea până la capăt a deciziei luate. În Luca 14:28-30, Isus ne spune că este bine să ne facem bine socoteala pentru a ști dacă avem cu ce termina turnul înainte de începerea construirii acestuia.

Este cultura de partea ta?

Fiecare organizație are o cultură, fie plănuită, fie implicită. Cultura constă în regulile nescrise privind felul în care ne relaționăm unii la alții în cadrul organizației. Cultura bisericii poate crea un cadru interesant și totuși confuz pentru slujire. Bunăoară, majoritatea membrilor din biserici vor ca pastorul și liderul de laudă și închinare să exceleze în slujba pe care o fac, dar când se pune problema să participe la repetițiile de cor, aceiași membri s-ar prea putea să se eschiveze. La urma urmei, nu Dumnezeu se uită la inimile noastre și ne cheamă să strigăm de bucurie către El?

Înainte să pui ceva la cale, privește cu atenție la cultură. Este ea de parte ta ori va lucra împotriva ta? S-ar putea să fii nevoit să repara cultura înainte să poți repara problema.

Ești dispus să fii în slujba în care ești pe termen lung?

Dacă ai de gând să-ți iei tălpășița când lucrurile iau o turnură neplăcută, atunci nu ești pregătit să îndeplinești sarcinile neplăcute ale slujbei. Dacă dezertezi la primul semn de luptă, ar cam trebui să-ți cauți altă slujbă. Dar, dacă ești pregătit să supraviețuiești criticilor, să urmezi drumul pe care Dumnezeu ți l-a trasat, să rămâi până ce obligațiile neplăcute sunt îndeplinite, atunci este timpul să iei deciziile dure în privința celor din echipa ta.

Nu suntem dispuși să plătim prețul supărării oamenilor, așa că refuzăm să îndeplinim corvezile .

Dacă poți răspunde afirmativ la toate aceste întrebări, atunci ești pregătit să îndeplinești obligațiile neplăcute cerute de poziția ta de lider.

Șapte principii de bază în vederea îndeplinirii obligațiilor neplăcute ale slujbei într-un mod corect

Cum aplici deciziile dure fără să uiți de omenie? La urma urmei, tu ești pastorul celor din echipa ta, nu doar șeful lor.

Urcă-ți la bord lideri influenți

Care sunt cei mai influenți oameni din organizația ta? Cine sunt acționarii? Înainte să-ți murdărești mâinile, este important să te asiguri că acești oameni influenți, chiar dacă sunt în urma ta, nu sunt prea departe de tine.

Implementează cu înțelepciune

Liderii gândesc mai spontan, mai profund și pe termen mai lung decât angajații din organizație. Când ești nevoit să iei decizii dure în privința angajaților sau a conducerii, gândește-te pe cine vor afecta aceste decizii, cine li se va împotrivi, cine va fi de acord cu ele, care sunt consecințele nedorite ale acestora etc. În plus de asta, trebuie să concepi un plan de implementare răspunzând la acele întrebări înainte ca oamenii să ți le pună ție.

Comunică, comunică, comunică

Când faci un lucru care ar putea să-ți indisponă echipa sau voluntarii, comunică din timp și des necesitatea deciziei pe care ai luat-o. Voluntarii de nădejde, ceilalți angajați și membri din conducere trebuie să știe de ce, nu doar ce. Adesea, nu prima ședință este importantă. Ci a doua sau a treia – după ce aceștia au discutat problema cu soțiile și prietenii lor, după ce au avut timp să se gândească la ea. Un lider eficient face tot posibilul să comunice decizia tuturor celor care vor fi afectați de ea, nu scoțând în evidență doar partea bună, ci și neajunsurile care pot apărea.

Nu fi indiferent față de oameni

Sigur că trebuie să rezolvi problemele neplăcute; însă atunci când o faci, ține minte: niciodată nu-ți umili, înjosi sau calomnia angajații sau voluntarii pe tema asta. Dacă vorbești pe un ton dezonorant sau nerespectuos – chiar și într-un conflict – ceilalți îți vor urma exemplul și se vor obișnui să calomnieze și să insulte. Și te vei trezi cu o adevărată infecție provocată de tine în rândul angajaților. În cele din urmă, nu uita teoria omului nesuferit. Cel care începe cearta cu un nesuferit este la fel de nesuferit ca cel cu care se ceartă.

Ține-ți gura închisă

Ispita de a dezvălui altora informații confidențiale pentru a-ți susține poziția pândeste după fiecare colț când ești nevoit să rezolvi problemele neplăcute ale slujbei. Însă divulgarea informațiilor sensibile și confidențiale poate dăuna angajaților, voluntarilor, organizației tale, dar și încrederii pe care o au alții în tine ca lider.

Sparge tiparul răzbunării

Când întâmpini împotriviri din cauza deciziei tale, ai putea fi înclinat să-l reduci la tăcere pe cel ce ți se împotrivesc în viitor, să-l pui într-o lumină nefavorabilă sau și mai rău de

Nu sunt dispuși să plătească prețul supărării oamenilor, așa că refuză să îndeplinească corvezile cerute de poziția lor.

atât. Dacă începi să tatonezi ideea de a te răzbuna, tu devii problema, nu soluția. Dacă faci din răzbunare un obiectiv personal, îți pierzi înaltul statut moral și autoritatea spirituală.

Liderii eficienți învață arta separării emoționale – adică să facă diferența între problemă și persoană. Când ești nevoit să iei deciziile dure pe care ți le impune poziția, păstrează iertarea aproape de tine. Lucrul acesta nu te ajută doar pe tine

să spargi tiparul răzbunării, ci și pe angajații sau voluntarii răniți, probabil, de decizia ta să scape de mânie.

Nu amâna

Amânarea poate genera mai multe probleme. Speranța nu este o strategie. Doar să speri că lucrurile se vor schimba nu face ca problema să dispară. Un lider eficient refuză să amâne luarea deciziilor dureroase și aplicarea acestora. Propune-ți să nu pui pe seama altuia îndeplinirea sarcinilor tale neplăcute. Nu poți să angajezi un consultant să o facă sau să o arunci în cărca celorlalți membri din conducere; tu trebuie să îndeplinești obligațiile neplăcute care țin de statutul tău. De aceea ești lider.

Vasăzică, în ce aspecte trebuie să-ți murdărești mâinile? Care sunt deciziile pe care le tot amâni? Ce programe trebuie să inițiezi sau să sistezi? Care sunt voluntarii importanți pe

care trebuie să-i confrunți? Care angajați trebuie lăsați în pace? Înainte să rezolvi problemele neplăcute, asigură-te că ești pregătit. Apoi, dacă iei în considerare cele șapte recomandări, s-ar putea să nu te murdărești prea tare. Mama mea va fi mândră de asta.

Glenn Reynolds este pastorul principal al Bethel Temple (Adunările lui Dumnezeu) din Hampon, Virginia. Este doctorand la Gordon Conwell Theological Seminary, în domeniul dezvoltării și conducerii organizaționale.

SLUJEȘTE CU SÂRGUINȚĂ... CA SĂ SLUJEȘTI CU TRĂINICIE

de Scott Hagan

**„Dumnezeu dă o familie celor însingurați” (Ps. 68:6)
Cinci întrebări care vor schimba
starea, direcția și durata de viață a familiei bisericii tale.**

Când i-a promis tâlharului că va fi veșnic cu El în paradis, Isus a stabilit cu fermitate atmosfera și valorile comunității bisericii. Biserica trebuie să fie organizată ca o familie, nu ca o fabrică.

Strigătul Său „Adu-ți aminte de mine!” spunea totul. Deși timpul se scurgea iute, un tâlhar a ales să-și înțepenească grumazul. Celălalt a ales să-și ușureze viața interioară. Această alegere i-a permis să fie receptiv la relație. Această alegere i-a asigurat raiul.

La cruce, Cristos, Capul Bisericii, a găsit loc de har în același timp în care a purtat povara depravării tuturor oamenilor asupra Sa.

Acolo, Cristos ne-a dat o lecție nu numai despre câștigarea sufletelor, ci și despre puterea unirii sufletelor: „Astăzi vei fi cu Mine...” (Luca 23:34).

Dorința oricărui păstor este ca biserica lui să fie orientată spre relații, să fie un cămin pentru cel însingurat.

**Dorința oricărui păstor este
ca biserica lui să fie orientată spre relații,
să fie un cămin pentru cel însingurat.**

Prea puține biserici gândesc în acești termeni. Ne dăm pe față sistemul de valori și recompense, atât de bine ascuns, ori de câte ori ne extaziem în fața unor pastori ascultați de

un public uriaș. Îi considerăm imediat vocea generației lor fără să evaluăm prea mult, sau chiar deloc, calitatea slujirii lor pastorale.

Familia are parametri diferiți de a unei fabrici după care își măsoară succesul. Fabrica pune preț pe volum și procese repetate. Scopul esențial al acesteia este să sporească valoarea proprietarului. În schimb, familia pune preț pe calitatea relațiilor, nu pe cantitatea reputației. Pasiunea acesteia este să crească fii și fiice care să ajungă la maturitate.

Oamenii nu contruiesc o familie frumoasă din bucăți. Nici biserica nu se construiește din bucăți. A construi o biserică presupune nu doar să ai bucățile potrivite, ci să ai bucățile potrivite la locul potrivit. Ca familia bisericii să poată primi în sânul ei pe cel însingurat, trebuie să existe o integritate și deplinătate legitimă la lucru. Definiția deplinătății o găsim în cele cinci daruri pe care Cristos le-a împărțit după Rusalii: „Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții profeți, pe alții evangheliști, pe alții pastori și învățători...” (Efeseni 4:11).

**A construi o biserică presupune
nu doar să ai bucățile potrivite,
ci să ai bucățile potrivite la locul potrivit.**

Aceste slujbe, mai mult decât persoanele desemnate să le împlinescă, sunt inițiative ale Împărăției care au fost dăruite

cu scopul de a fi stabilite în fiecare biserică. Absența unui singur stâlp poate provoca un colaps. Acești cinci stâlpi nu sunt trăsăturile caracteristice ale bisericii; ei sunt ADN-ul Trupului lui Cristos – elementele incontestabile pe care trebuie să dovedim că le avem dacă pretindem că Trupul lui Cristos suntem noi. Cu alte cuvinte, acești cinci stâlpi trebuie să existe în fiecare biserică de pe fiecare continent, dacă acea biserică vrea să fie un refugiu corect din punct de vedere teologic pentru cei singuri.

Am organizat aceste cinci inițiative sub formă de întrebări. Fiind un pastor însărcinat cu plantarea de biserici, îmi pun aceste cinci întrebări în repetate rânduri când mă gândesc la calitatea bisericii pe care o slujesc. Nu poți neglija niciuna dintre ele când îți evaluezi slujirea. Desigur că există perioade în care răspunzi mai clar la o întrebare decât la celelalte, dar un pastor credincios va face ajustările necesare pentru a menține echilibrul și eficiența în toate cele cinci domenii.

Fiind un pastor însărcinat cu plantarea de biserici, îmi pun aceste cinci întrebări în repetate rânduri când mă gândesc la calitatea bisericii pe care o slujesc.

ÎNTREBAREA RELAȚIEI

„Și El a dat... pe alții păstori.” O biserică nou testamentală eficientă își hrănește și îngrijește membrii așa cum își hrănește și-i îngrijește un cioban turma. În momente critice de suferință, oamenii au nevoie de legătura strânsă cu alți credincioși care să-i susțină, să-i îndrume și să-i întărească.

Membrii bisericii se iubesc și-și poartă unii altora de grijă ca o familie adevărată? Cultivă ei relații de prietenie trainice? Primesc cei nevoiași ajutor la modul practic de la semenii lor din Trup? Ca pastor, mă rog mereu cu gândul la aceste întrebări. Problema care se pune nu este dacă avem un pastor în birou, ci dacă ne iubim și ne purtăm de grijă unii altora după dorința și inima lui Dumnezeu.

ÎNTREBAREA PREZENȚEI

„Și El a dat... pe alții profeți.” O biserică nou-testamentală eficientă urmărește în permanență prezența și puterea lui Dumnezeu la lucru pentru a îndeplini orice nevoie. Scopul nu este prezența profeției, ci prezența lui Dumnezeu.

Nu trebuie să disprețuim profeția; dar dincolo de profet și cuvântul profetic, eu mă întreb adesea: Este prezența lui Dumnezeu vie în biserică? Sunt oamenii înflăcărați pentru Dumnezeu? Sunt oamenii botezați cu Duhul Sfânt? Dacă sunt bolnavi în mijlocul nostru, ne rugăm noi cu credință pentru vindecarea lor? Se simt credincioșii secătuiți în biserică? Mai mult decât prezența profetului, este prezența lui Dumnezeu vie și evidentă printre noi?

ÎNTREBAREA ÎNVĂȚĂRII

„Și El a dat... pe alții învățători.” O biserică nou-testamentală eficientă ajută credincioșii să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu și să-l aplice în fiecare zi. Învățătorii, orele de studiu și diversele structuri de ucenicie nu sunt suficiente.

Pastorul trebuie să-și pună cu sinceritate întrebarea dacă membrii învață Cuvântul lui Dumnezeu sau dacă el se rezumă doar să le prezinte Cuvântul.

Înveți tu împreună cu ceilalți învățători Cuvântul lui Dumnezeu cu creativitate? Aplică membrii bisericii principiile biblice la situațiile lor de viață? Sunt ei interesați și gata să participe la fiecare ocazie de studiu biblic? Nu contează atât de mult dacă avem învățător sau nu, cât dacă membrii învață sau nu Cuvântul lui Dumnezeu.

ÎNTREBAREA PROPOVĂDUIRII

„Și El a dat... pe alții evangheliști.” O biserică nou-testamentală eficientă se angajează în mod radical să propovăduiască Evanghelia oricărui om indiferent ce piedici ar avea. Nimeni nu poate demonstra Evanghelia în locul meu. Chiar și atunci când programez un evanghelist să vină și să predice la biserica noastră, întrebările mele vizează turma, nu musafirul.

Simt membrii bisericii că sunt angrenați în Marea Trimitere? Este propovăduirea Evangheliei celor nemântuiți o prioritate clară în biserica noastră? Își folosesc membrii bisericii abilitățile și darurile încredințate în propovăduirea lui Cristos în viața de fiecare zi? Munca unui evanghelist este importantă și necesară, dar nu-i suficientă; întrebarea mai profundă este dacă membrii comunității îl mărturisesc cu îndrăzneală pe Cristos în oraș sau nu.

ÎNTREBAREA INFLUENȚEI

„Și El a dat... pe unii apostoli.” O biserică nou-testamentală eficientă investește în permanență în noi biserici și noi slujitori. Dacă scopul bisericii tale nu este misiunea, atunci este o biserică incompletă. Asemenea unei familii nepăsătoare, bisericii îi lipsește puterea și, prin urmare, influența pe care Dumnezeu a plănuț să o aibă, când se străduiește să funcționeze fără misiune.

Crezi că mobilizarea de noi slujitori este esențială pentru succesul bisericii în viitor? Crezi că înmulțirea bisericii este o poruncă sau o opțiune? Pui deoparte timp și bani pentru ca următoarea generație să se bucure de o biserică înfloritoare în preajmă? Viziunea apostolică, acea de expansiune și influență, pare să fie cea mai neglijată. Slujitorul este chemat să pună pe inima membrilor bisericii prioritățile din inima lui Cristos.

Slujitorul este chemat să pună pe inima membrilor bisericii prioritățile din inima lui Cristos.

Când mă simt înăbușit de solicitările slujirii de fiecare zi și lipsit de putere în slujire, aceste întrebări mă ajută să văd din nou mai clar. Slujește cu sârguință, ca să slujești cu trăinicie.

Scott Hagan, pastor principal al Mars Hills Community Church din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu din Sacramento, California.

CE-ȘI DOREȘTE FIECARE OM?

Ce-și dorește fiecare om? Condiții de trai mai bune? Drepturi civile? O ființă pe care s-o iubească? Un mediu curat? O mașină nouă? Impozite mai mici și control mai redus asupra lor? O vacanță? Mai mult? Rezerve inepuizabile de ciocolată?

Majoritatea oamenilor își doresc așa ceva, dar ce-și dorește fiecare om din lumea asta? Jack Welch, fost director executiv al General Electric, crede că el deține răspunsul. În opinia lui, fiecare om din lumea asta dorește să aibă o voce și demnitate. Nu numai că-și dorește așa ceva, dar le și merită.

Fiecare om din lumea asta își dorește să aibă o voce și demnitate.

În cartea sa, intitulată *Winning*, Welch definește vocea ca fiind „abilitatea de a-și spune părerea și de a fi auzit, indiferent de naționalitate, gen, vârstă sau cultură.” În concepția lui, demnitate înseamnă ca „omul să-și dorească în mod firesc și instinctiv să fie respectat pentru munca, eforturile și personalitatea sa.”

Prima dată când am citit afirmația lui Welch, reacția mea instinctuală a fost: „Mda, de parcă ai avea nevoie de o corporație gigantică pentru a înțelege că oamenii își doresc ca opinia lor să fie auzită și munca lor să fie respectată.”

Dar apoi m-am gândit la echipa mea în care am douăzeci și cinci de angajați și aproape o mie de voluntari care ajută la buna funcționare a misiunii. Am început să mă întreb în ce măsură le ofer acestora respect și oportunitatea de a-și exprima opinia în calitate de lider al lor.

- De câte ori am impus schimbări de sus în jos?
- De câte ori i-am ignorat pe cei de la baza scării ierarhice fiindcă eu știam ce era mai bine pentru organizație?
- De câte ori am desconsiderat opinia cuiva doar fiindcă era prea tânăr?
- De câte ori am trecut cu vederea eforturile unora doar fiindcă slujba lor era să îndeplinească anumite sarcini pe care nu le consideram importante?

Așa am ajuns să-mi pun întrebarea: Care ar fi o modalitate mai bună de a le oferi oamenilor voce și respect? Ce schimbări ar trebui să fac pentru ca oamenii să aibă posibilitatea de a-și exprima opinia și de a fi respectați?

Evaluează performanța și setează obiectivele bidirecțional

Mult prea des, evaluările sunt dialoguri unidirecționale în care administratorul scoate în evidență lucrurile care merg bine și cele care trebuie îmbunătățite de către angajații aflați în domeniul său de responsabilitate. Inițierea unui dialog în care angajații să aibă un cuvânt de spus în setarea obiectivelor acestuia la următoarea perioadă de evaluare oferă posibilitatea unei comunicări bidirecționale în care accentul se pune mai mult pe direcția în care se îndreaptă angajatul, decât pe nivelul care l-a avut.

Caută să ascuți mai mult decât vorbești

Joseph Ellis, autorul unor bestselleruri istorice preocupat în special de revoluția americană, în cartea sa *American Creation* susține că George Washington a devenit lider pentru că era un bun ascultător. Atitudinea lui calmă și abilitatea de a-și ține gura și de a-și deschide mintea la opiniile altora, l-au făcut să câștige respectul și încrederea celorlalți. Există un vechi proverb care ne aduce aminte că avem două urechi și o gură, pentru a putea asculta de două ori mai mult decât vorbim.

În calitate de lider, tendința mea e să încerc să-i fac pe oameni să înțeleagă ceea ce le spun, scopul meu și cum vreau să se facă lucrurile. În graba mea de a le transmite aceste informații, mă pot face vinovat de faptul că vorbesc mai întâi și ascult mai pe urmă – asta dacă mai apuc s-o fac. Pentru a le oferi oamenilor posibilitatea de a se exprima și de a fi respectați, eu trebuie să reduc procesul de informare, să-mi închid gura și să-mi deschid urechile. Până la urmă, mai încet poate fi mai rapid. Dacă îi ascult mai devreme, mă pot scuti de o grămadă de dureri de cap mai târziu.

Pentru a le oferi oamenilor posibilitatea de a se exprima și de a fi respectați, eu trebuie să reduc procesul de informare, să-mi închid gura și să-mi deschid urechile.

Concentrează-ți agenda

Liderii au trei datorii majore: să evalueze, să instruiască și să construiască stima de sine a angajaților și voluntarilor lor. Eu mă silesc să-mi concentrez agenda asupra evaluării, instruirii

și construirii stimei de sine a angajaților și voluntarilor mei prin intermediul întâlnirilor de grup, interacțiunilor individuale și activităților de team building.

Evaluarea presupune să te asiguri că ai oamenii potriviți în echipă – și oamenii potriviți în locurile potrivite din echipă. Asta înseamnă să susții, să răsplătești și să avansezi oamenii care contribuie la munca în echipă și să-i confrunți și să-i instruiști pe cei care nu contribuie. Evaluarea este prea însemnată ca să fie făcută o dată sau de două ori pe an într-un context formal. Ea trebuie să se întâmple la fiecare interacțiune cu angajații.

Instruirea presupune îndrumarea, aprecierea și susținerea oamenilor în îndeplinirea rolului lor în cel mai bun mod cu putință. Presupune conștientizarea acestora de propria performanță și de capacitatea lor de a și-o evalua singuri – de a pune corect problema și de a determina un posibil curs al acțiunii. Într-un fel, instruirea presupune să nu lași niciodată ca echipa să-ți pună întrebări deschise. Aceste întrebări necesită răspunsuri elaborate din partea ta. Fă-i să-ți pună întrebări cu variante multiple de răspuns în care ei sunt obligați să-ți ofere variantele. Apoi, ajută-i să ajungă la răspunsul corect.

Construirea stimei de sine presupune multă încurajare, susținere și apreciere din partea ta. Presupune însuflețirea angajaților și încurajarea lor de a încerca, de a-și asuma riscuri și de a-și îndeplini năzuințele. Stima de sine este combustibilul echipelor de succes. Ea este stimulată de luarea deciziilor bune, de alegerea opțiunilor corecte și de dezvoltarea ideilor de succes.

**Stima de sine este
combustibilul echipelor de succes.**

Creează un sistem de feedback

Sistemele de feedback îți oferă posibilitatea de a descoperi îndoielile din cadrul organizației tale. Fiecare organizație – mai ales cele implicate în schimbări dramatice – are un anumit nivel de îndoială. Liderii eficienți vor să identifice nivelul de îndoială din cadrul organizațiilor lor ca să poată lua măsuri în această privință și să îndrume echipa spre obiectivul schimbării. Adesea însă, liderii nu vor să audă despre îndoielile oamenilor.

Să luăm spre exemplu o adunare generală politică. Un președinte sau un candidat la președenție participă la o adunare generală în care agenții săi se asigură că toți participanții la întâlnire sunt de partea acestuia. Ei nu vor să audă nicio întrebare aiurită sau agresivă, numai întrebări care nu-l pun pe candidatul lor în dificultate. Liderii care promovează un astfel de sistem de feedback sunt prinși în capcana propriei lor mentalități.

Pastorii pot dezvolta adevărate sisteme de feedback prin organizarea de sondaje la nivelul congregației, sondaje online pentru musafirii care vin pentru prima dată la biserică și evaluări drastice în care enoriașii evaluează instituția bisericii și supraveghetorii lor, dar și prin crearea unei atmosfere în care să li se permită oamenilor să se exprime în mod liber într-un cadru potrivit.

Un alt mod de a crea sisteme de feedback este de a stabili întâlniri oficiale și neoficiale cu lideri cheie și de a le cere părerea. Cere-le să te ajute să îmbunătățești procesul de evaluare. Dă-le voie să știe că tu nu poți implementa fiecare idee, dar că prețuiești opiniile lor. S-ar putea ca tu să știi mai multe despre direcția misiunii, dar s-ar putea ca ei să știe mai multe lucruri despre nivelul la care se află acum misiunea ta.

Pune întrebări în afara punctului tău forte

În calitate de lider, sunt obsedat de misiune, scopuri și strategie – procesul nu mă interesează prea mult. Procesul nu este punctul meu forte. Însă am câțiva angajați care se ocupă de proces. Dacă nu pun întrebări despre alte domenii ale misiunii care pe mine nu mă interesează atât de mult precum strategia și creativitatea, nu fac altceva decât să transmit mesajul că rolul tău în slujire nu are valoare pentru mine. Dar dacă pun întrebări legate de proces, de felul în care angajatul sau voluntarul își îndeplinește sarcina, arăt respect față de sarcina lui și-i ofer acestuia posibilitatea să-și spună opinia.

Sărbătorește succesele

Cel mai bun mod de a începe o întâlnire este prin sărbătorirea succesului. Dă-le voie membrilor din echipă să-și împărtășească succesele repurtate în domeniul lor de slujire de la ultima voastră ședință. Lucrul acesta le sporește încrederea în ei înșiși și în viziunea misiunii. Totodată le oferă posibilitatea să se exprime, iar atitudinea ta le oferă demnitate.

Ca pastor principal, mă străduiesc să sărbătoresc victoriile în fiecare duminică aducând în discuție succesele ultimei săptămâni – fie că a fost vorba despre un proiect misionar cu rezultate semnificative, fie că a fost vorba despre o persoană care a influențat viața altcuiva.

Asigură-te că ești pregătit să-i aperi

Angajații și voluntarii au nevoie să știe că ești preocupat din toată inima de binele lor – chiar și atunci când nu sunt de față. Ei trebuie să știe că vrei binele lor, nu numai binele organizației. Lucrul acesta se întâmplă în timp și numai construind încrederea angajaților și voluntarilor tăi.

Cere-ți iertare când greșești

Nu întotdeauna vei lua cea mai bună decizie. Nu întotdeauna vei reacționa corect la situațiile în care te vei afla. Vei face greșeli. Când recunoști că ai greșit și-ți ceri iertare de la angajații pe care i-au rănit sau cărora le-ai greșit, le oferi demnitate.

Nu sunt desăvârșit când vine vorba să ofer respect și posibilitate de exprimare altora, dar vreau să mă perfecționez. Lista de mai sus nu este exhaustivă, dar este un început pentru mine. Poate fi totodată o bună rampă de lansare pentru tine, dacă urmărești să le oferi celor care te urmează voce și respect.

Glenn Reynolds – este pastor principal la Bethel Temple (Adunările lui Dumnezeu) din Hampton, Virginia, doctorand în slujire la Gordon Conwell Theological Seminary, cu specializare în slujire eliberatoare și dezvoltare organizațională.

CUM SĂ IMPUI LIMITE SĂNĂTOASE ÎN RELATII

Î: Am o problemă cu o femeie de la noi din biserică. Ea s-a apropiat de mine din dorința de a se împrieteni sau din nevoia de a fi îndrumată de îndată ce am fost repartizată la această biserică în urmă trei ani. La început, totul a mers ca pe roate: părea foarte loială bisericii, dornică să învețe, amuzantă, gata să ajute și generoasă cu familia noastră. Cu timpul, lucrurile au început să se complice. Pretinde tot mai mult din timpul meu și atenția mea, se simte rănită în mod constant și iritată ori de câte ori îmi petrec timpul cu altcineva. Se bosumflă fără nicio reținere și le spune la alții cât de mult suferă din pricina felului în care o tratez. Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar n-a ajutat la nimic, iar tensiunea se intensifică. Duminica trecută a pus paie pe foc când s-a descărcat pe mine în holul aglomerat al bisericii, pur și simplu pentru că nu am stat lângă ea la slujbă. Îmi vine să fug în direcția opusă ori de câte ori o văd că se apropie de mine.

R: Ai descris o problemă cu care se confruntă multe alte soții de pastori – femeia care are nevoie excesivă de atenție. Dă-mi voie să o numesc Emma. Doar din perspectiva prieteniei, Emma este o provocare uriașă. În ciuda faptului că relația a început cu dreptul, e limpede faptul că ea încearcă să-ți răpească libertatea pentru a-și îndeplini propriile ei nevoi. Situația devine și mai dificilă când ai o chemare spirituală de a da o mână de ajutor oamenilor vulnerabili. Într-o lume desăvârșită, ai fi în stare să o ajuți revărsându-ți toată dragostea și răbdarea asupra ei. Dar în cazul Emmei și a oricărei femei ca ea, problema poate fi imaturitatea crasă în relații, dacă nu o stare gravă de neîmplinire personală. Ține minte lucrul acesta ca să nu-ți asumi o responsabilitate prea mare pentru drama care se petrece între voi.

Dă-mi voie să spun de ce comportamentul absurd al Emmei este așa de dificil. Dumnezeu i-a chemat pe credincioși să se iubească unii pe alții. Dragostea presupune ajutorarea oamenilor aflați în nevoie, iar nevoia Emmei este foarte evidentă. Dacă ești din fire foarte miloasă și înțeleghătoare, vei fi și mai afectată de nevoia ei. Când îți dă de înțeles ție sau altora că ai dezamăgit-o, te lovește în însăși dorința ta profundă de a sluji altora cu dragostea lui Isus.

Observ că nu și-a dat de gol atitudinea agasantă încă de la început. Ba dimpotrivă, ți-a dat o impresie bună care te-a atras în relație. Treptat, intensitatea așteptărilor ei a sporit. Aceasta este o dinamică obișnuită la oamenii de felul acesta, la care contribuie, în speță, doi factori:

Neîmplinirea oamenilor, care devine mai evidentă în momentele de tensiune. În condiții normale, își arată latura mai bună și-și gestionează mai bine latura negativă. Pe măsură ce relația progresează, în mod inevitabil apar tensiuni care încep să scoată la iveală latura negativă.

Oamenii cu disfuncționalități relaționale cronice se pricep foarte bine să-și manipuleze relațiile în așa fel încât să obțină ceea ce vor. Emma te-a atras cu precepe în relația cu ea. Menținerea relației însă constituie o provocare mai serioasă pentru ea, prin urmare ajunge să recurgă la măsuri mai desperate pentru a obține ce-și dorește. Tu nu ești prima persoană care se confruntă cu astfel de provocări din partea Emmei și nu vei fi nici ultima.

Oamenii cu disfuncționalități relaționale cronice se pricep foarte bine să-și manipuleze relațiile în așa fel încât să obțină ceea ce vor.

În această ipostază a relației, nevoile Emmei sunt de proporțiile unui abis pe care nimeni nu le poate satisface și care ajung să-ți răpească ție libertatea. Adevărul este acesta: indiferent ce *ești*, ce *faci*, ce *spui*, nu va fi îndeajuns pentru a satisface dorința ei de a fi iubită în mod desăvârșit. Dacă încerci, te vei simți îndată înăbușită, copleșită și constrânsă. Ține minte că Dumnezeu nu ne-a chemat pe niciunul să fim totul pentru cineva. Asta este menirea Lui.

Oricum ai defini-o, dragostea biblică înseamnă să faci ce este cel mai bine pentru celălalt. I-ar plăcea Emmei să definească ea ce este cel mai bine, dar în cazul de față, se înșală. Dacă cedezi dorințelor ei, nu vei ajuta cu nimic la însănătoșirea și maturizarea ei spirituală, ci la succesul ei în manipularea altora ca să scape în loc să se dezvolte.

Dumnezeu nu ne-a chemat să-i scăpăm pe toții oamenii de toată suferințele și neplăcerile lor. Câteodată este necesar să-i lași pe oameni să se confrunte cu provocările vieții, cu consecințele faptelor lor și cu durerea rănilor lor ca să poată crește. Când sunt văduviți de consecințele greșelilor lor, ei sunt văduviți de fapt de posibilitatea de a învăța. Acest adevăr se aplică și în cazul maturității relaționale. De la vârstă fragedă, consecințele suportate în urma unor atitudini defectuoase într-o relație duc la maturizare și pot deveni fundamentale pentru felul în care vom aborda interacțiunile pe parcursul vieții. Dacă încerci să supracompensezi comportamentul nepotrivit al Emmei, nu vei face decât să adâncești, în mod indirect, problema.

Dumnezeu nu ne-a chemat să-i scăpăm pe toții oamenii de toate suferințele și neplăcerile lor.

Așteptările Emmei sunt nerealiste, chiar dacă ea nu-și dă seama de asta. Există câteva așteptări specifice pe care o relație sănătoasă nu trebuie să le *pretindă* niciodată și pe care noi n-ar trebui să le îndeplinim. Dacă Emma face apel la presiuni, respinge-le cu fermitate atât prin vorbele tale, cât și prin faptele tale.

AȘTEPTĂRI NESĂNĂTOASE

Iată câteva așteptări nesănătoase într-o relație:

- Să pretinzi a fi o prietenă mai apropiată decât ești pregătită ca să fii.
- Să n-ai nicio limită când vine vorba de timpul petrecut împreună.

- Să oferi energie emoțională nelimitată pentru a explora provocările, suferința și frustrarea celeilalte.
- Să pretinzi loialitate absolută ce nu ține seama de alte prietenii ori alte persoane.
- Să o susții și să fii de acord cu cealaltă persoană fără să pui întrebări sau să o înfrunți.
- Să oferi empatie, înțelegere și recunoaștere absolută.

A-i impune Emmei anumite limite presupune mult curaj și înțelepciune, fiindcă cel mai probabil ea nu va reacționa într-un mod pozitiv. Fă-o, totuși. Fii pregătită să stabilești consecințe pentru atitudinile ei inacceptabile și ține-te de ele. Fii clară și directă cu ea în privința lucrurilor pe care ești dispusă să i le oferi în cadrul prieteniei și a lucrurilor pe care le consideri nepotrivite din partea ei. Refuză să te simți vinovată pentru că nu îi oferi mai mult decât îți poți permite.

N-o mai lăsa pe problematica Emma să te sleiască de energie, entuziasm și vitalitate pentru slujire. Sigur că trebuie să fii plină de compasiune și dragoste, dar nu ezita să impui anumite limite când este necesar. În final, nu vei avea decât de recâștigat libertatea de a fi tu însuși și de a investi în prietenie și slujire cu pasiune și înțelepciune.

Gabriele Rienas este soție de pastor de mai bine de 30 de ani și consilier cu experiență. Locuiește în Beaverton, Oregon. Susține prelegeri în tabere de vacanță, la conferințe și la evenimente în întreaga lume. Poate fi contactată la numărul de telefon 503-705-9230. Aflați mai multe informații despre ea accesând website-ul ei: www.gabrielerienas.com

COMENTARIILE BIBLICE ASUPRA CONDUCERII

» JOHN C. MAXWELL

De la Genesa la Apocalipsa, oamenii, evenimentele și învățăturile Bibliei reprezintă comoara lui Dumnezeu de înțelepciune și călăuzire pentru oricine dintre noi care este chemat să fie o persoană cu influență. Fie că ești director executiv, fie că ești pastor, antreprenor, părinte, antrenor, sau profesor, tu ești un lider, care îi influențează și îi încurajează pe alții.

De la Adam și Eva în Grădina Edenului — primii lideri care au învățat din eșec, până la apostolul Ioan în insula Patmos — un lider întemnițat care oferă o viziune plină de speranță pentru generațiile viitoare, Cuvântul lui Dumnezeu este plin de oameni de la

care putem învăța arta conducerii.

Dr. John C. Maxwell te conduce sistematic prin textul Bibliei, în timp ce extrage din experiența deceniilor de conducere duhovnicească și din resursele celor mai bine vândute cărți ale sale, pentru a evidenția în Sfânta Scriptură principiile de conducere care au trecut testul timpului și au schimbat viața multora.

1131 p. • 15 x 21,5 cm • 105 lei

EXISTĂ PREDICĂ DE MĂRIME UNIVERSALĂ?

de Doug Green

Cine se pricepe mai bine: tu sau eu?
Nu demult mi-a trecut prin minte următorul gând:
Deși credem în aceeași doctrină, nu credem în aceleași metode, mai ales când este vorba despre predică.

Cred, evident, că felul în care predic eu *este* cel mai eficient. Și tu la fel, nu-i așa? Mulți dintre noi credem că stilul nostru de a predica este mai eficient decât stilul celui alt și ne căutăm aliați în privința asta ori de câte ori putem. Amuzant este faptul că ne măsurăm unii pe alții pe baza punctelor noastre de vedere părtinitoare, preferențiale și înalte.

Toate acestea dau naștere la o întrebare: Există o metodă bună sau rea de a predica? Categoric da, deoarece când se pune problema predicării Cuvântului lui Dumnezeu, unele lucruri se pot negocia (și Dumnezeu îți permite să alegi ceea ce funcționează în dreptul tău), altele *deloc*.

Deși credem în aceeași doctrină, nu credem în aceleași metode, mai ales când este vorba despre predică.

ASPECTE NEGOCIABILE

Limbajul local. Dacă membrii din biserica ta preferă să vorbești mai repede, atunci fă așa. Dacă preferă să vorbești mai rar, chiar foarte rar, fă așa. Dacă membrii au nevoie să vorbești pe limba lor, fă-o, băiete. Dacă în sanctuar ai o mulțime de membri cu doctorate care adoră predicatorii care nu-și sfârșesc propozițiile cu o prepoziție, atunci nu-ți încheia propozițiile cu prepoziții. Indiferent de felul în care comunică cu membrii bisericii, fă-o ca înaintea Domnului, dar să nu crezi că un alt predicator este instrumentul lui Dumnezeu într-o măsură mai mică fiindcă nu predică așa cum predici tu. Lasă loc pentru dialectul local. Caută să-ți cunoști membrii și predică-le pe limba lor. Printre altele, Dumnezeu nu are o versiune preferată a limbii române. El aude inima.

Volumul predicatorului. Strigatul nu denotă neapărat pasiune și sfințenie. Sunt momente în care da, însă poate fi și un obicei învățat. Nici vorbitul în șoaptă la amvon nu denotă întotdeauna o sensibilitate deosebită. Fie că strigi și dai din picior la amvon, fie că vorbești blând și stai nemișcat în spatele amvonului, volumul are probabil strânsă legătură cu

deprinderea ta, nu cu spiritualitatea ta. Spre exemplu, cineva mi-a spus să predic pe același ton pe care dau comandă la un hamburger. Așadar, eu predic pe ton de conversație, dar lucrul acesta nu mă face mai bun decât altul, doar confortabil cu stilul meu și încrezător că Duhul Sfânt mă folosește ca să îndrept atenția ascultătorilor mei către Isus.

Fie că strigi și dai din picior la amvon, fie că vorbești blând și stai nemișcat în spatele amvonului, volumul are probabil strânsă legătură cu deprinderea ta, nu cu spiritualitatea ta.

Stilul de predicare. Unii predicatori sunt dramatici; folosesc gesturi largi și o grămadă de tonuri. Alții sunt puțin mai discreți, alegându-și cu grijă cuvintele prin care să transmită perspectiva biblică asupra unui subiect. Unii predicatori sunt amuzanți; alții sunt seci sau spirituali. Unii sunt plini de compasiune și adesea storc lacrimi. Alții predică asemenea unui antrenor care-și motivează echipa înainte de începutul meciului. Fiecare dintre aceste metode este corectă atâta timp cât tehnicile folosite ajută publicul să înțeleagă Biblia – „scot în evidență” un adevăr veșnic. Stilul tău nu este mai bun decât al meu. Dumnezeu ne folosește pe toți.

Alte opțiuni. Indiferent ce traducere a Bibliei folosești, lucrul acesta reflectă preferința ta, nu a lui Dumnezeu. A predica în costum și cravată, ori în blugi și cămașă deschisă la gât, ori în pantaloni scurți și sandale nu ține de opțiuni corecte sau greșite, ci de cultura în care trăiești. Probabil vei atrage oamenii ca tine. Poți folosi materiale ajutătoare precum PowerPoint-ul, trei puncte ori foi de completat de către cei din public. Poți predica cu muzică de pian în fundal; poți arăta clipuri video. Toate acestea sunt opțiuni la care poți apela pentru a le oferi lui Dumnezeu ca o jertfă de laudă.

ASPECTE IMPOSIBIL DE NEGOCIAT

Învățarea adevărului. Predicatorii trebuie să spună adevărul, de vreme ce mesajul lor este o reflectare a integrității lui Dumnezeu, care nu poate să mintă. Totuși, orice predicator este ispitit să „înflorească” povestea măcar puțin. De aceea,

de cele mai multe ori încerc să ilustrez un adevăr spunând o întâmplare pe care am trăit-o în ultima săptămână (de weekendul trecut). De ce? (1) Fiindcă este recentă. (2) N-am mai spus-o niciodată (evident). (3) Este locală, prin urmare, relevantă. (4) Și ce-i mai important, fiindcă este adevărată (e

Predicatorii trebuie să spună adevărul, de vreme ce mesajul lor este o reflectare a integrității lui Dumnezeu, care nu poate să mintă.

mult mai greu să denaturezi adevărul de o săptămână).

Modul de viață al predicatorului. Nu e deloc în regulă să fii unul la amvon și altul în viața de zi cu zi. Contează mult ce faci cu inima ta în afara sferei tale de performanță publică. Lui Dumnezeu îi pasă la fel de mult de *timpul tău de pregătire* (care poate avea loc în birou, în bucătărie, în dormitor, în fața televizorului, pe terenul de sport, la benzinărie, oriunde, având în vedere că întreaga ta viață este o pregătire pentru amvon), ca de *timpul tău de predicare* la oricare slujbă din biserică. Predici ceea ce ești, *nu ești* ceea ce predici.

Oricare ar fi stilul tău de predicare, predicarea trebuie să fie un act de închinarea înaintea lui Dumnezeu, nu o mușamalizare a lucrurilor care se petrec înăuntrul tău. Predicatorii care trăiesc ceea ce predică sunt o încântare

Nu e deloc în regulă să fii unul la amvon și altul în viața de zi cu zi.

pentru inima lui Dumnezeu.

Baza prediciei. Am auzit o „predică” care avea la bază o întâmplare din istoria militară. Toate cele trei puncte ale prediciei erau inspirate din acea relatare istorică. Ideea principală a prediciei era centrată în jurul comandantului

militar din poveste. Deși predicatorul apelase la versete biblice pentru a ilustra punctele... hm... prelegerii sale, acestea erau inutile, evident, deoarece sursa ideilor nu era Scriptura, ci principiile de autoperfecționare în conducere.

O predică trebuie să fie inspirată numai din Scriptură, fără niciun compromis. Ideea principală a prediciei trebuie să fie ideea principală a textului biblic. Dacă nu se întâmplă așa, predica aceea nu este decât pierderea inutilă a unui timp sacru. Amvoanele de pretutindeni nu au nevoie de idei mai bune sau mai strălucite; ele au nevoie de abandonare fără reținere ideilor Scripturii. Nu mă înțelege greșit: îmi place istoria și principiile conducerii ca și ție, dar ele n-ar trebui să substituie împărtășirea fidelă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Lui Dumnezeu îi pasă de problemele inimii. El poate face mai mult cu o predică slabă și o inimă bună, decât cu o

O predică trebuie să fie inspirată numai din Scriptură, fără niciun compromis.

predică bună și o inimă stricată.

Ține minte, Dumnezeu se folosește de noi, dar El nu depinde în mod necesar de noi. De aceea niciodată nu e bine să întrebăm a cui predică este mai bună - a ta sau a mea? Numai Dumnezeu știe ce face cu tot ce îi oferim noi.

Așadar, cine este mai bun? Tu ești. Eu sunt. Noi suntem. El este.

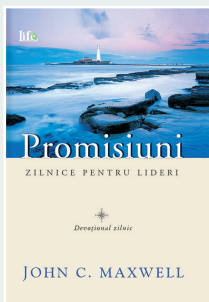

Doug Green, D.Min., pastor fondator al North Hills Church din Brea, California

PROMISIUNI ZILNICE PENTRU LIDERI

» JOHN C. MAXWELL

Devoțional zilnic

Oricine poate urma un drum, dar numai un lider poate fi deschizător de drumuri. Nu e deloc ușor să fii lider deoarece mulți oameni își pun nădejdea în tine: Familia și prietenii au nevoie de lideri care să le ofere un exemplu de viață condusă de scopuri. Copiii au nevoie de lideri care să-i ajute să-și atingă potențialul maxim. Bisericele au nevoie de lideri care să traseze o direcție clară și să-i echipeze pe sfinți. Companiile au nevoie de lideri care să nu fie interesați doar de profit, ci și de asigura-

rea unui loc de muncă plăcut și dinamic. Comunitățile au nevoie de lideri care să construiască o societate mai bună.

În timp ce alții se bizuiesc pe tine, pe cine te poți bizui tu? Răspunsul este Dumnezeu, Conducătorul suprem al universului!

396 p. • 11.5 x 17 cm • 35 lei

ETICA ECOLOGICĂ:

Grădinăritul
pentru
menținerea
sănătății

de Christina M. H. Powell

Vara am ocazia de a cultiva fructe și legume pentru familia mea în micuța mea grădină. Grădinăritul contribuie la îmbunătățirea sănătății mele fizice prin efortul depus, și psihice prin starea de liniște pe care mi-o induc activitățile în aer liber. Deși nu toată lumea cultivă legume în curtea din spate a casei, toți avem o grădină de îngrijit – pământul. Alegerile noastre, fie individuale, fie colective, afectează mediul înconjurător. Bunăoară, un gest nepăsător din partea unui individ poate provoca un incendiu în pădure. Decizia statului de a dezvolta terenurile de la liziera pădurilor generează schimbări la nivelul practicilor de gestionare a pădurilor, care pot cauza incendii devastatoare pe timp de secetă. Distrugerea pădurilor tropicale duce la dispariția speciilor de plante care conțin potențiale remedii pentru anumite boli. Dispariția spațiilor verzi contribuie la sporirea stresului în lumea modernă și la degradarea sănătății.

Pastorii se confruntă mereu cu oameni care au impresia că creștinismul înlesnește apariția problemelor de mediu când pune accentul pe stăpânirea oamenilor asupra restului creației. Această percepție poate inhiba receptivitatea oamenilor la Evanghelie. Alții minimizează rolul mediului în sănătatea umană, ratând astfel ocaziile de a aplica principiile biblice ale administrării. Pastorii își pot pregăti enoriașii pentru a lua decizii înțelepte în chestiuni care au impact asupra sănătății celorlalți și să înlăture orice piedică în acceptarea adevărului spiritual prin intermediul abordării principiilor biblice privind problemele de mediu.

Pastorii se confruntă mereu cu oameni care au impresia că creștinismul înlesnește apariția problemelor de mediu când pune accentul pe stăpânirea oamenilor asupra restului creației.

CĂUTAREA PRINCIPIILOR BIBLICE

În Geneza 2:15, Domnul a rânduit prima profesie a omului și anume, grădinăritul. „Domnul Dumnezeu l-a luat pe

Adam și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și să o păzească.” Prin îngrijirea grădinii, omenirea avea să împlinească porunca din Geneza 1:28: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l. Domniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice vietate care se târăște pe pământ!” Porunca de a stăpâni din Geneza 1 era însoțită de responsabilitatea unei administrări eficiente.

Noul Testament clarifică conceptul biblic al administrării. În Pilda Talanților, Isus i-a învățat pe oameni că buna administrare înseamnă luarea de măsuri (Matei 25:14-30). Simpla păstrare a resurselor încredințate nu înseamnă administrare eficientă. Servitorul care a ascuns singurul talant pe care l-a primit, prin simplul fapt că s-a ferit de riscurile legate de investiția acestuia, a înșelat așteptările stăpânului său. Servitorii care s-au dovedit credincioși, nu numai că au avut grijă de resursele încredințate de stăpânul lor, dar le-au și folosit în beneficiul acestuia. Tot astfel, datoria noastră de a ne îngriji de pământ presupune să aducem beneficii din resursele pe care Dumnezeu ni le-a încredințat fără a le pierde în acest proces.

REZOLVAREA PROBLEMELOR DE SĂNĂTATE

Sănătatea noastră depinde de sănătatea mediului înconjurător. Aerul și apa curată previn bolile infecțioase și alte maladii precum cancerul. Multe toxine din mediu păreau la început substanțe utile despre care oamenii nu și-au dat seama că erau dăunătoare pentru sănătate. Spre exemplu, popoarele antice, romanii în speță, foloseau plumbul cu precădere în instalații și în îndulcirea băuturilor. Consumul regulat de acetat de plumb („zahărul de plumb”) devine otrăvitor. Romanii au creat acest compus prin fierberea mustului în vase de plumb din care făceau îndulcitor. Cu timpul, oamenii au descoperit o legătură între acest îndulcitor artificial și otrăvirea cu plumb, astfel că au renunțat să-l mai folosească. Totuși, sunt țări chiar și astăzi unde se mai folosește acest compus în fabricarea rujurilor și a vopselelor de păr.

Provocarea etică apare când oamenii de știință stabilesc că o substanță utilă are proprietăți dăunătoare. În timpurile moderne, producătorii de vopsele au folosit plumbul ca

aditiv pentru a conferi durabilitate vopselei. Gustul dulce al plumbului, însă, a început să-i atragă pe copii și să-i facă să consume vopseaua scorjită de pe pereți. În 1904, medicii au pus otrăvirea copiilor cu plumb pe seama vopselelor cu conținut de plumb. Producătorii de pătuțuri vopseau adesea pătuțurile cu vopsele pe bază de plumb în culori luminoase. În 1922, Liga Națiunilor a interzis folosirea vopselelor pe bază de plumb, dar Statele Unite ale Americii a ales să nu

Sănătatea noastră depinde în mod direct de sănătatea mediului înconjurător.

adopte această lege. În cele din urmă, în 1971, Legea de prevenire a otrăvirilor pe bază de plumb din Statele Unite a retras treptat de pe piață vopselele pe bază de plumb.

PREZERVAREA RESURSELOR MEDICALE

Câteodată, sănătatea noastră depinde de resursele pe care le descoperim în mediul înconjurător. Spre exemplu, în 1961, Institutul Național al Cancerului i-a însărcinat pe botaniștii din cadrul Departamentului de Agricultură al Statelor Unite să colecteze eșantioane din plante pentru a căuta compuși naturali care să lupte împotriva cancerului. În 1962, botanistul Arthur S. Barclay a colectat scoarță de pe o singură tisă de Pacific, *Taxus brevifolia*, dintr-o pădure la nord de Packwood, Washington. De la această mostră au pornit cercetări care au determinat izolarea taxolului, un medicament (denumit în cele din urmă Paclitaxel) folosit în tratarea pacienților cu cancer la plămâni, la ovare, la sân, la cap și la gât.

În pădurile tropicale din Madagascar, o insulă de pe coasta de est a Africii, crește brebenocul de Madagascar (*Catharanthus roseus*). Planta cu flori frumoase roz furnizează două din cele mai importante medicamente împotriva cancerului: vinblastina și vincristina. Vinblastina a contribuit la sporirea șansei de supraviețuire a copiilor bolnavi de leucemie de la 10% la 95%. Doctorii utilizează vincristina în tratarea Limfonului Hodgkin, un cancer frecvent întâlnit în rândul tinerilor.

70% din cele 3000 de plante identificate de Institutul Național al Cancerului ca având efecte anticancerigene provin din pădurile tropicale. Cu toate acestea, cercetătorii au

Provocarea etică apare atunci când oamenii de știință stabilesc că o substanță utilă are proprietăți dăunătoare.

examinat doar unu la sută dintre speciile de plante și animale cunoscute din pădurile tropicale pentru proprietățile lor medicale. Aceste păduri, care acoperă doar 6% din suprafața pământului, cuprind cel puțin jumătate din toate speciile cunoscute. În ciuda acestui lucru, dezvoltarea agriculturii și a industriei lemnului nu fac decât să distrugă ecosistemele pădurilor tropicale la nivel alarmant. Fiindcă arborii tropicali au coroane foarte mari, e suficientă tăierea câtorva pentru a provoca distrugerea întregului ecosistem din jur.

Terenul care a fost ocupat odată de păduri tropicale rareori se întâmplă să fie adecvat cultivării pe termen lung. De îndată ce pământul nu mai susține creșterea culturilor,

Provocarea noastră de a lucra pământul înseamnă a beneficia de resursele pe care Dumnezeu ni le-a dat fără să le pierdem din vedere în acest proces.

fermierii sunt nevoiți să defrișeze noi porțiuni de păduri tropicale pentru a crea un nou teren cultivabil. Chiar dacă trebuie să satisfacem nevoile economice ale oamenilor care caută pământ cultivabil în pădurile tropicale, metoda potrivită ar fi dezvoltarea sustenabilă care asigură că de a satisface nevoile prezente fără a distruge darul biodiversității din pădurile tropicale care promite să contribuie la asigurarea sănătății viitoarelor generații.

SETAREA UNUI EXEMPLU BUN

Isus a chemat creștinii să fie „sarea pământului” și „lumina lumii” (Matei 5:13,14) și să ofere altora un exemplu bun. Deși preocuparea de bază a bisericilor trebuie să rămână mântuirea oamenilor, membrii lor pot învăța să aibă grijă de mediul înconjurător. Există o percepție greșită foarte întâlnită conform căreia practicile ecologice eficiente sunt costisitoare. Cu toate acestea, există multe idei ecologice care reduc costurile. Reciclarea, reducerea utilizării inutile a hârtiei și utilizarea plantelor naturale în amenajarea spațiilor verzi sunt pași simpli pe care orice biserică îi poate face pentru a economisi banii, precum și pentru a susține mediul înconjurător.

Deși preocuparea de bază a bisericilor trebuie să rămână mântuirea oamenilor, membrii lor pot învăța să aibă grijă de mediul înconjurător.

În majoritatea bisericilor, pastorii vor descoperi membri conștienți de practicile ecologice sănătoase și dispuși să fie un exemplu. Prin predicarea învățăturilor cu privire la administrarea eficientă care presupune grija față de resursele ecologice, pastorii pot influența oamenii să facă alegeri înțelepte spre propria lor sănătate și a generațiilor viitoare. Prin grija noastră față de creație, noi îl onorăm pe Creator.

Dr. Christina M.H. Powell, pastor ordinar, autoare, scriitoare de cărți medicale și cercetător științific la Harvard Medical School și Harvard University. Ține prelegeri în biserici, la conferințe în întreaga lume și abordează subiecte pe tema credinței și științei pe site-ul www.questionyourdoubts.com

CUM SĂ SPORESTI RATA INTERESULUI:

puterea irezistibilă a unei întrebări excelente

de Robert C. Crosby

David putea prezice răspunsul fiicei sale. Ritualul plictisitor de fiecare zi îl frustra peste măsură. De fiecare dată când se ducea la amiază să-și ia fiica de doisprezece ani de la școală, acest tată grijuliu voia un singur lucru – să o angajeze într-o discuție semnificativă. Numai că oricât se străduia, îi era tot mai greu să înceapă una.

– Așadar, scumpa mea, cum a fost astăzi la școală?

– Bine.

– Ai avut o zi bună?

– Hmm... așa bănuiesc.

După care se lăsa o tăcere grea în mașină, care îi învăluia pe amândoi tot restul drumului spre casă. Și asta se întâmpla

zi de zi, săptămână de săptămână. David sperase că întrebarea lui avea să inspire ceva mai mult decât atât. Dar momentele prețioase treceau una după alta. Când el mi-a mărturisit problema cu care se confrunta, mie, pastorul său, a vrut să știe dacă ea se datora neputinței sale de a se raporta la fiica lui în pragul adolescenței sau simplului fapt că aborda subiectele greșite.

În opinia mea, problema nu era niciuna din cele menționate de el. Nu ținea nici măcar de diferența de generație. Problema era pur și simplu de natură conversațională – o greșală în care cad adesea părinții și pastorii. Nu că subiectele abordate ar fi fost greșite, ci mai degrabă tonul sau tehnica. Deși întrebările

Printre calitățile de bază pe care trebuie să le aibă un pastor sau lider eficient este aceea de a transforma o întrebare bună într-una excelentă.

sale erau bine intenționate, se dovedeau a fi plate. Sfatul pe care i l-am dat lui David se poate să fi sunat la început mai mult financiar, decât părintesc:

– Trebuie să sporești rata interesului.

David a încruntat sprâncenele.

– Cum adică?

– În loc să-i pui o întrebare generală la fel cum le-ai pune-o altor oameni pe lângă care treci pe hol, i-am zis eu, gândește-te la o modalitate simplă de a face întrebarea să sune mai interesantă sau mai captivantă. Înainte să o întrebi ceva, gândește-te puțin mai mult la ce sau cum i-ar plăcea ei să o întrebi. Stârnește-i curiozitatea prin întrebarea pe care i-o pui și vezi ce se întâmplă.

Ziua următoare, în loc să-i pună ficei sale a nu știu câta oară prea predictibilă întrebare: „Cum a fost la școală astăzi?”, David i-a pus una foarte bine țintită:

– Scumpa mea, care a fost *cel mai bun* lucru care ți s-a întâmplat azi la școală?

Ea a reacționat fără întârziere. Când mi-a povestit ce s-a întâmplat, David era în al nouălea cer. Prima dată când i-a pus această întrebare, fiica lui s-a arătat foarte entuziasmată. N-a terminat de vorbit cu el nici când au ajuns acasă de la școală. Acesta a fost un mare câștig pentru tată. Datorită noii sale abordări, relația lor s-a însuflețit și reînnoit. David învățase secretul schimbării unei întrebări *bune* într-una *excelentă*.

Întrebările – o unealtă puternică

Întrebările sunt dintre cele mai puternice și, probabil, cele mai neutilizate unelte din arsenalul pastorilor (sau părinților). A-ți manifesta interesul față de alții doar cinci minute contribuie cu mult mai mult la construirea unei relații decât cinci luni de eforturi de a-i face pe alții să se intereseze de tine.

Întrebările sunt invitații. Acestea invită oamenii în viața ta la fel cum o invitație la o petrecere de zi de naștere, sau la

Întrebările sunt dintre cele mai puternice și, probabil, cele mai neutilizate unelte din arsenalul pastorilor (sau părinților).

nuntă, sau la un picnic în curtea casei deschide ușa casei tale unui prieten. Întrebările cer răspuns, angajează în discuție. Formulate eficient și puse cu sensibilitate, ele clădesc o atmosferă care vădește interes și atrag resursele, potențialul și nevoile ascunse din sufletul omului.

Isus a pus în permanență întrebări excelente, în consecință și-a petrecut mare parte din timp răspunzându-le. Numai în

Formulate eficient și puse cu sensibilitate, ele clădesc o atmosferă care vădește interes și atrag resursele, potențialul și nevoile ascunse din sufletul omului.

Predica de pe munte a inserat nu mai puțin de 14 întrebări de acest fel (Matei 5-7). Iată alte câteva întrebări excelente redată în Evanghelii:

Isus a pus în permanență întrebări excelente, în consecință și-a petrecut mare parte din timp răspunzându-le.

- „Cu cine voi asemana această generație?” (Matei 11:16)
- „La ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul?” (Marcu 8:36)
- „Ce doriți să fac pentru voi?” (Matei 20:32)

BENEFICIILE INCONTESTABILE PE CARE LE AU ÎNTREBĂRILE EXCELENTE ASUPRA COPILOR TĂI

- Întrebările excelente dovedesc copilului tău că ești sincer interesat de el.
- Întrebările excelente contribuie la cultivarea și modelarea propriilor abilități sociale ale copilului tău.
- Întrebările excelente îți permit să cercetezi cât de multe din învățăturile tale prind rădăcini în inima copilului tău.
- Întrebările excelente îți permit în calitate de părinte să acorzi atenție timpului pe care-l petreci cu copilul tău, nu să-l risipești.
- Întrebările excelente te ajută foarte mult să distingi cu acuratețe adevăratele nevoi spirituale și emoționale ale copilului tău.
- Întrebările excelente cultivă intimitatea dintre un copil și părintele său.
- Întrebările excelente scot la iveală visurile și dorințele copilului tău astfel încât să le poți aproba și încuraja.

(adaptate după cartea lui Robert Crosby, *Conversation Starters for Parent & Kids* [Inițierea conversațiilor pentru părinți și copii], Colorado Springs: Focus on the Family Publishing, 2007)

Întrebările au felul lor de a răzbate prin tumultul nesfârșit ale vieții și de a scoate la iveală ceea ce contează cu adevărat. Am văzut întrebări puse cu eficiență de către pastori enoriașilor sau de către părinți copiilor, care au contribuit la eliberarea de poveri emoționale, la deschiderea minților încuiate și la luminarea fețelor cu o nouă însuflețire și un nou interes.

Întrebări excelente: opt caracteristici

Întrebările excelente au anumite caracteristici. Printre calitățile de bază pe care trebuie să le aibă un pastor sau lider eficient este aceea de a transforma o întrebare bună într-una excelentă. Acest lucru presupune a înțelege ce face o întrebare bună cu adevărat *excelentă*. O întrebare potrivită adresată omului potrivit la momentul potrivit poate scoate la iveală nu numai o perspectivă proaspătă și semnificativă, ci și inițiativă și creativitate. Un pastor înțelept va pune întrebările astfel încât să provoace și să inspire excelență.

Și toate acestea, doar la distanță de o întrebare. Un pas important în consolidarea eficienței tale ca lider presupune să știi ce face o întrebare excelentă cu adevărat excelentă.

Tactica de a cere în loc de a spune și de a întreba în loc de a răspunde a devenit cheia succesului și excelenței în domeniul leadershipului din secolul XXI. Peter Drucker, considerat un guru al leadershipului secolului XX, remarcă faptul că „liderul din trecut se poate să fi fost cel care știa cum să spună, însă liderul viitorului va fi cu siguranță cel care știe cum să întrebe.”¹

Imaginează-ți câte uși deschise și idei noi zac ascunse în mințile și inimile membrilor bisericii, membrilor din conducere sau din comitet. Și toate acestea, doar la distanță de o întrebare. Un pas important în consolidarea eficienței tale ca lider presupune să știi ce face o întrebare excelentă cu adevărat excelentă.

Care sunt caracteristicile unei întrebări cu adevărat excelente? Ce le deosebește de alte întrebări? Liderii eficienți știu că întrebările excelente sunt:

Cele inspirate dintr-un interes autentic. Apostolul Pavel a spus: „Fiecare dintre voi să se preocupe nu doar de interesele lui, ci și de ale altora” (Filipeni 2:4). Cu alte cuvinte, e timpul să sporești rata „interesului”.

Să-ți împropătezi interesul față de viețile, gândurile, ideile și opiniile oamenilor din jurul tău presupune o anumită preocupare din partea ta față de ei. Fă-ți timp să te *întrebi* ce gândesc sau cu ce se confruntă cei din jurul tău. Bunăoară:

- *Mă întreb cum le-a fost ziua?*
- *Mă întreb care sunt cele mai mari bucurii ale lor?*
Care sunt cele mai mari provocări ale lor?
- *Mă întreb ce idei și ce năzuințe au?*
- *Mă întreb ce temeri și îngrijorări au?*
- *Mă întreb care este speranța lor?*

- *Mă întreb ce întrebări ar avea nevoie să le pun?*

Aceste întrebări și altele de felul acesta fac minuni când vine vorba să ne scoată din confortul nostru și a ne face să ne preocupăm de alții. Aceste întrebări ne însuflețesc sensibilitățile și dau naștere unor intrigi care stârnesc întrebări excelente și care ne motivează să le punem. Ele comunică subiectul nostru și ne inspiră tonul.

Cele la care nu se răspunde printr-un simplu da sau nu. Nimic nu limitează o conversație mai mult decât o întrebare pusă de un pastor sau un lider la care se poate răspunde printr-un singur cuvânt. Aceste întrebări nu sunt doar simple, ci și superficiale. Prin ele se urmărește aflarea unor informații, nu angrenarea personalității, minții și opiniilor interlocutorului. Cele mai bune întrebări sunt cele deschise care inspiră răspunsuri deschise.

Cele clare. Întrebările excelente smulg răspunsurile cu eficiență. Lipsa de claritate împiedică deschiderea și blochează din start promptitudinea în comunicare. Întrebările excelente sunt puse cu scopul de a obține nu doar simple informații, ci informații specifice. Dacă ai fi pastor de tineret, spre exemplu,

BENEFICIILE INCONTESTABILE PE CARE LE AU ÎNTREBĂRILE EXCELENTE ASUPRA ECHIEI TALE

- Întrebările excelente îți ajută echipa să reflecteze mai profund, să se concentreze și să-și deschidă mintea.
- Întrebările excelente supun provocării presupunerile și concepțiile greșite ale membrilor echipei care altfel le-ar stânjeni creșterea și dezvoltarea.
- Întrebările excelente pot stârni idei revelatoare în mintea celor din echipa ta.
- Întrebările excelente le pot oferi celor din echipă o perspectivă mai bună asupra unei situații.
- Întrebările excelente pot deschide mintea celor încuiți din echipă.
- Întrebările excelente îi pot ajuta pe cei din echipa ta să gândească mai profund și mai strategic.
- Întrebările excelente stârnesc discuții care schimbă optica individuală a oamenilor într-una de cooperare.

(adaptare după cartea lui Michael Marquardt, *Leading With Questions: How Leaders Find the Right Solutions By Knowing What to Ask* [Puterea întrebărilor: cum poate un lider să găsească soluții potrivite prin punerea întrebărilor potrivite], San Francisco: Jossey-Bass, 2005).

¹ Michael Marquardt, *Leading With Questions: How Leaders Find the Right Solutions By Knowing What to Ask*, San Francisco: Jossey-Bass, 2005, p. 23-24

care din următoarele întrebări ți-ai dori cel mai mult să ți le pună pastorul principal: „Care este viziunea ta pentru slujirea tinerilor?” sau „În ce lucrare de slujire ți-ar plăcea să te implici cu tinerii în folosul comunității dacă ai garanția că vei reuși?” (Poate ai observat că întrebarea elimină orice preocupare sau teamă de eșec care să-ți stingherească gândirea).

Întrebările excelente sunt întrebări provocatoare. Ele sunt specifice, formulate cu grijă și strategic concepute pentru a smulge ideile, opiniile, conceptele, sentimentele, preocupările, năzuințele, problemele și perspectivele sincere ale persoanei abordate. Nu există nimic mai plictisitor decât o întrebare plictisitoare. Pentru a fi specific, formulează întrebări clare.

Cele care, de regulă, nu încep cu *de ce*. Mult prea des avem tendința de a pune întrebări care încep cu „de ce” mult prea devreme într-o conversație (cea mai frecventă întrebare pe care o pun copiii părinților lor – De ce?). Asemenea unui submarin a cărui ofițeri aleg să scufunde nava direct pe fundul oceanului fără să ajusteze presiunea din cabină, întrebările care încep cu *de ce* tind să obțină prea multe informații prea devreme. Prin ele tindem să copleșim brusc persoana cu care stăm de vorbă, în loc să ne interesăm într-un mod discret și ne amestecăm unde nu trebuie, fără să ne gândim sau să luăm în considerare dacă cel întrebant este pregătit sau dispus să ne răspundă.

Spre exemplu, un soț ar putea să-și întrebe soția pe nepusă masă „De ce ești așa nervoasă?” Dacă ar fi mai înțelept, ar întreba-o astfel: „Pari să fii foarte îngândurată. Ți-ar plăcea să ne așezăm la o ceașcă de cafea și să-mi spui ce te preocupă?” Nu există nicio îndoială în privința întrebării care ar stârni cea mai bună reacție.

Uneori, cele urmate de o pauză. Nu te speria dacă persoana întrebantă cade pe gânduri înainte să-ți răspundă. Uneori pauza precedă cele mai oneste răspunsuri. Decât să te grăbești să interpretezi tăcerea ca indispoziție de a răspunde, lasă ca întrebarea să pătrundă în mintea celui întrebant. Pauza poate însemna că acesta are nevoie de un moment de reflecție înainte de a răspunde. Poate că întrebarea ta este pătrunzătoare.

Năpustindu-te impacientat cu alte întrebări asupra acestuia poți scurtcircuita autenticitatea răspunsului inițial pe care trebuie să-l afli. Pune întrebarea și apoi așteaptă. S-ar putea să fii surprins de ceea ce vei auzi.

Cele care nu au caracter insinuant. Întrebările excelente invită, nu împung. A chestiona nu înseamnă a ancheta. Putem cădea ușor în capcana folosirii întrebărilor care constrâng interlocutorul să ajungă la aceleași concluzii ca noi, în loc să căutăm să înțelegem perspectiva sau sentimentele acestuia asupra problemei. Adesea, tovarășii noștri de slujbă pot să ne spună când suntem mânați de intenții preconcepute. Această abordare, la care se apelează de cele mai multe ori, este necinstită, în cel mai fericit caz, și adesea intimidantă.

Cele inspirate din motive nobile. Înainte să întrebi pe cineva ceva, întreabă-te pe tine: *Ce mă motivează pe mine să pun această întrebare acestei persoane în acest moment?* De cele mai multe ori, tonul întrebării este mai important decât subiectul ei. Ce se ascunde în spatele întrebării? Curiozitatea? Plictiseala? Mânia? Interesul? Suspiciunea? Speranța?

Preocuparea? Frustrarea? Motivele din spatele întrebării nuanțează tonul pe care o pui.

„Un cuvânt spus la timpul potrivit se aseamănă cu niște mere de aur într-un coșuleț de argint” (Proverbe 25:11). Cu alte cuvinte, a pune întrebarea potrivită omului potrivit la timpul potrivit pe tonul potrivit din motive potrivite atrage după sine un răspuns uimitor.

Cele care provoacă. Întrebările excelente ne provoacă să gândim și să acționăm. Se spune că în tinerețe, Steve Jobs, care era director executiv la Apple Computer pe vremea aceea, încerca să-și formeze echipa executivă. La interviul cu unul dintre executivii din cadrul companiei PepsiCo, s-a uitat în ochii acestuia și s-a străduit să găsească o cale de a-l convinge pe acest corporatist bine plătit să-ți schimbe cariera la mijlocul vieții. Puțin cam disperat, Job l-a întrebat: „John, vrei să-ți petreci tot restul vieții făcând apă colorată cu zahăr sau vrei să schimbi lumea?”

Asta da întrebare: specifică, provocatoare și ambițioasă. Job a reușit să schimbe o întrebare bună, într-una excelentă în urma căreia s-a ales cu un nou membru în echipă.

Întreabă-te pe tine

Dezamăgirea lui David din pricina răspunsurilor monosilabice ale fiicei sale l-au determinat să pună o întrebare. Întrebarea aceasta nu a fost pentru ea, ci una pe care a fost nevoit să și-o pună sieși: *Care ar fi cea mai bună cale de a-i pune fiicei mele o întrebare? Cum aș putea să formulez întrebarea cât mai captivant?*

Un lider eficient în biserică nu pune întrebări excelente doar echipei și familiei sale, ci și lui însuși. Iată câteva întrebări excelente pentru începători:

Un lider eficient în biserică nu pune întrebări excelente doar echipei și familiei sale, ci și lui însuși.

- Care a fost cea mai bună întrebare pe care i-am pus-o echipei mele în această săptămână?
- Care este întrebarea pe care trebuie să o pun echipei mele și care este absolut necesară pentru ei?
- La ce întrebări a reacționat soția/fiul/fiica mea cel mai bine ultima dată?
- Cum aș putea eficientiza întrebările pe care le pun echipei și familiei mele?

Meditând la toate acestea, ține minte un lucru: liderii nu doar spun, ci și întreabă.

Robert Crosby este autor, orator și profesor de teologie practică la Southeastern University din Lakeland, Florida. A slujit mai bine de 25 de ani ca pastor. Printre cărțile lui se numără: *Conversation Starters* (Focus in the Family) și cea mai recentă *The Teaming Church: Ministry in the Age of Collaboration* (Abingdon Press).

REȚEAUA ÎMPĂRĂȚIEI:

Cum înveți să te conectezi
ca și Isus

de Joseph Castleberry

**CÂTEVA PERSPECTIVE PRIVIND MOTIVELE SPIRITUALE, TEOLOGICE ȘI PRACTICE
PENTRU CARE AR TREBUI SĂ STĂPÂNEȘTI ARTA CONECTĂRII.**

Pastorii nu știu nimic despre afaceri.”Am auzit astfel de „afirmații de atâtea ori încât ele nu mă mai surprind, deși încă mă irită. Aceste acuzații exagerate la adresa profesiei mele nu se poate să nu stârnească comentarii defensive din partea mea. Dar realitatea rămâne – și chiar mă preocupă: trebuie să-mi îmbunătățesc abilitățile în afaceri dacă vreau să răspund chemării mele de a sluji și de a avea cele mai bune rezultate.

Sunt anumite abilități de afaceri care au un potențial enorm în consolidarea performanței unui slujitor printre care se numără și abilitatea de a se conecta. Niciun om nu poate încheia o afacere de succes sau oferi anumite servicii profesionale dacă nu stabilește anumite relații prin

Sunt anumite abilități de afaceri care au un potențial enorm în consolidarea performanței unui slujitor printre care se numără și abilitatea de a se conecta.

intermediul cărora să aducă la cunoștința oamenilor bunurile și serviciile pe care le are de oferit. Această regulă se aplică în fiecare domeniu de lucru, chiar și în slujirea bisericii, unde este și mai eficientă, de vreme ce conectarea este în natura Împărăției lui Dumnezeu. Pentru ca să funcționezi cu succes în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să ai bune abilități de conectare.

Pentru ca să funcționezi cu succes în
Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să ai
bune abilități de conectare.

După câțiva ani de studiu și șlefuire a propriilor mele abilități de conectare în vederea desăvârșirii chemării mele în slujire, am scris cartea *The Kingdom Net: Learning to Network Like Jesus* [Rețeaua Împărăției: Învăță să te conectezi ca și Isus] pentru a împărtăși și a da și altora posibilitatea de a influența oamenii într-o mai mare măsură pentru Cristos. Scopul următoarelor fragmente din carte este aceea de a-ți

oferi câteva perspective privind motivele spirituale, teologice și practice pentru care ar trebui să stăpânești arta conectării.

REȚEAUA ÎMPĂRĂȚIEI

Isus a spus că Împărăția lui Dumnezeu este ca un năvod (Matei 13:47). Această metaforă preluată din Pilda năvodului are o semnificație deosebită în lumea de astăzi dominată de Internet, Facebook, Twitter, Pinterest, Instagram, Classmates.com, e-mailuri, mesaje și alte mecanisme de conectare socială. În limba română, toate aceste modalități de conectare socială intră sub umbrela cuvântului *rețea*. Năvodul din pildă este o rețea metaforică, prin urmare n-am greși cu nimic dacă am traduce afirmația lui Isus astfel: „Împărăția lui Dumnezeu este ca o rețea.” La drept vorbind, mie îmi place să numesc Împărăția lui Dumnezeu „rețeaua Împărăției.”

Conform lui Isus, Împărăția este năvodul lui Dumnezeu aruncat pe pământ. Năvodul prinde și pești buni, și pești răi. Și oameni sinceri, și nesinceri, și adevărați credincioși și haiduci lipsiți de credință. Toți aceștia se trezesc prinși în acest năvod. În Împărăția lui Dumnezeu intră o mulțime de oameni și, după cum vom vedea, unii chiar devin parte din acest năvod. Dar Dumnezeu îi va despărți, în cele din urmă, pe cei ce fac parte din năvod de cei ce nu fac parte din el.

Asemenea pescarilor din Noul Testament, Dumnezeu lucrează în permanență la năvodul Împărăției Sale – îl face mai mare, îl cârpește, prinde în el mai mult pește. Într-o altă parabolă, Isus le spune ucenicilor: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Marcu 1:17). Ucenicii lui Isus Cristos sunt pescarii Săi – de fapt, rețeaua pe care El o desfășoară pentru a prinde în ea mai mulți oameni.

CONTINUAREA LUCRĂRII LUI ISUS

Scopul lui Isus pentru ucenici a fost ca ei să facă mai multe minuni, să întreprindă mai multe evanghelizări și să câștige mai mulți oameni pentru Dumnezeu decât a reușit El în timpul vieții Sale pe pământ. De altfel, ucenicii lui Isus au continuat și continuă lucrarea Lui de mai bine de douăzeci de secole de la moartea Lui. Numărul miracolelor și a

Scopul lui Isus pentru ucenici a fost ca ei să facă mai multe minuni, să întreprindă mai multe evanghelizări și să câștige mai mulți oameni pentru Dumnezeu decât a reușit El în timpul vieții Sale pe pământ.

„peștilor prinși” de ucenici depășește cu mult numărul celor atinși de Isus în viața Lui pe acest pământ. Evident că Isus merită tot creditul pentru realizările noastre, de vreme ce El le-a îndeplinit prin noi. Și tot El va culege roadele. La urma urmei, noi facem parte din compania Sa de pescuit. Peștii mari pe care i-am pierdut, cei mici pe care aproape că i-am lăsat să ne scape din năvod, toți peștii pe care i-am prins și i-am distribuit pe țărâmul Lui – tot „profitul net” îi aparține Lui.

Dacă Împărăția lui Dumnezeu este o rețea, atunci este mai întâi de toate o rețea de pești. Împărăția nu caută să ia locul guvernelor trecătoare, a afacerilor, familiilor, școlilor,

sindicatelor, spitalelor sau ale altor instituții din societățile noastre. Rostul rețelei Împărăției este acela de a pescui. Deși Împărăția îmbrățișează și are stăpânire asupra fiecărei dimensiuni a vieților noastre, ea nu poate reflecta cu adevărat și pe deplin domnia lui Dumnezeu peste noi dacă nu ne angajează în misiunea Împăratului de a-i căuta și mântui pe cei pierduți. Rețeaua Împărăției presupune întotdeauna împăcarea oamenilor pierduți cu Dumnezeu care îi iubește. În ultimă instanță, rețeaua se concentrează în exclusivitate pe aducerea oamenilor la Isus.

Rețeaua Împărăției presupune întotdeauna împăcarea oamenilor pierduți cu Dumnezeu care îi iubește.

Când vedem oamenii lui Dumnezeu adunați împreună sub domnia lui Cristos și înțelegem legătura pe care o avem cu ei prin Duhul Sfânt care face simțită prezența Regelui Isus în fiecare dintre noi, vedem de fapt Împărăția. Prin urmare, Împărăția lui Dumnezeu este atât vizibilă, cât și invizibilă. Prezența lui Cristos, la lucru prin oamenii Săi, o face vizibilă. Pilda năvodului seamănă Împărăția cu o rețea de oameni.

DE CE PESCARI?

Te-ai întrebat vreodată de ce Isus a chemat atâtea pescari să fie ucenicii Lui? Fiindcă ei „lucrau cu năvodul”.

Nu intenționez să fac o glumă proastă. Vorbesc serios. Pescarii erau genul de oameni de care Isus avea nevoie. În mod sigur, ucenicii nu au înțeles multe lucruri atunci când Isus i-a ales. Niciunul dintre ei nu erau teolog de seamă, scriitor talentat, orator experimentat sau priceput în consiliere psihologică. Nu studiaser subiectele atât de populare astăzi în colegiile și seminariile biblice. Însă aveau cu toții o calificare incontestabilă: știau să lucreze cu năvodul.

În sensul cel mai literal, Petru și prietenii săi știau cum funcționează năvoadele. Știau cum să le facă, cum să le arunce peste bord, cum să le manevreze în apă, cum să le tragă înapoi în barcă, cum să le repare și să le păstreze în condiții bune după o zi de lucru. Dar mai știau un lucru vital.

Să deții o afacere înfloritoare în domeniul pescuitului în Israelul din primul secol presupunea să știi să faci și altceva decât să lucrezi cu năvodul. Presupunea să știi să te conectezi. Pescarii știau nu numai cum să manevreze năvoadele, ci și cum să lucreze în echipă. Știau și cum să ducă peștii la piață și să-i vândă. Știau cum să caute oameni care să transporte peștele în inima țării și să îi vândă comunităților din jur. Ei cunoșteau principiile distribuției, a marketingului, vânzărilor, marjelor de profit și alte aspecte de afaceri care priveau îndeletnicirea lor. Astăzi i-am numi experți în pescuit.

Dacă intenționezi să pescuiești oameni, atunci trebuie să știi cum să operezi „năvoadele” oamenilor. Misiunea de bază a Împărăției este conectarea; în ciuda acestui fapt, la seminarii de obicei nu se predau cursuri de conectare. Nu cred că am întâlnit vreodată acest termen în cei zece ani în care am studiat teologia. Mai precis, termenul *rețea* nu intrase în limbajul obișnuit pe vremea aceea – la începutul

anilor 1980 – decât la emisiunile radio. Dar chiar și așa, cum am fi putut trece cu vederea această aptitudine incredibil de importantă?

**Dacă intenționezi să pescuiești oameni,
atunci trebuie să știi cum să operezi
„năvoadele” oamenilor.**

Poziția de rector mă face Conectorul Principal în universitate. Îmi place la nebunie slujba asta; fiind o persoană sociabilă, îmi face plăcere să păstrez relații de prietenie, să întâlnesc oameni noi și să introduc aceste relații într-o rețea mai largă și mai puternică pe care o putem desfășura pentru a îndeplini misiunea universității. Îmi place munca pe care o fac și relațiile pe care le facilitează ea. Îmi place în mod deosebit faptul că rodul muncii noastre este strâns legată de misiunea Împărăției lui Dumnezeu. Dar munca mea nu deține niciun brevet în conectare. Orice urmaș al lui Isus, indiferent de sarcina pe care o are, poate exprima Împărăția lui Dumnezeu prin conectare.

CHEMARE SACRĂ ȘI SECULARĂ

Toate slujbele au și dimensiuni sacre, și seculare – fie că ești pastor, șofer de autobuz, avocat, muncitor la fabrică, inginer, fermier, afacerist, artist, doctor ori altceva. Chemările noastre sunt sacre din pricina Aceluia care ne cheamă; și fiindcă Dumnezeu ne cheamă pe toți, toate chemările sunt sacre. Ele sunt totodată seculare (lumești), fiindcă oamenii pe care Dumnezeu ne-a chemat să-i influențăm trăiesc în lume (Dacă credeați că în Cristos te face să te simți stânjenit sau ciudat în preajma celor care nu au aceeași credință, Dumnezeu nu va putea să te folosească pentru lărgirea rețelei lui Dumnezeu).

Un slujitor care consideră că munca pastorală este în exclusivitate sacră, nu și seculară, va ajunge să se pipernicească nu numai el, ci și biserica pe care o slujește. Prea mulți pastori își petrec mai tot timpul numai printre creștini, osândindu-se la o formă de slujire mai mult tranzacțională și mai puțin transformațională cu adevărat.

**Un slujitor care consideră că munca
pastorală este în exclusivitate sacră, nu și
seculară, va ajunge să se pipernicească nu
numai el, ci și biserica pe care o slujește. Prea
mulți pastori își petrec mai tot timpul numai
printre creștini, osândindu-se la o formă de
slujire mai mult tranzacțională și mai puțin
transformațională cu adevărat.**

Conform teoriei lui James McGregor Burns, majoritatea slujbelor din conducere sunt pur și simplu tranzacționale. Cu alte cuvinte, slujitorii își oferă performanța în schimbul bunurilor și serviciilor pe care adepții lor li le pot oferi. Spre exemplu, un pastor poate oferi predici și servicii de conducere a ceremoniilor religioase precum sacramentele, nunțile, înmormântările și altele de felul acesta în schimbul

unui loc de cinste în comunitate, un salariu mic (de obicei) și probabil o parohie unde să locuiască. Pastorii tranzacționali pun mare accent pe păstrarea tradițiilor și statu-quo-ului bisericii. Aceștia rareori pretind enoriașilor să depună eforturi sau să facă anumite sacrificii, însă nici enoriașii n-au prea multe pretenții de la pastorii lor. Biserica nu crește, oamenii nu vin în fiecare zi la Cristos prin misiunea bisericii și nimeni n-are parte de transformare. Cu timpul, populația bisericii îmbătrânește tot mai mult până ajunge să dispară cu totul.

Spre deosebire de aceștia, slujitorii transformaționali se concentrează asupra unei viziuni care urmărește transformarea. Aceștia cheamă membrii comunității să facă sacrificii și să-și asume riscuri pentru a-și atinge scopul. Dacă scopul bisericii este evanghelizarea, membrii bisericii sunt chemați să petreacă timp nu numai cu creștinii, ci și cu oamenii care n-au intrat încă în Împărăție.

Când pastorii își petrec timpul numai printre credincioși, poți fi sigur că membrii bisericii lor vor face la fel. Sunt unele biserici care depun eforturi serioase în încurajarea afacerilor între credincioși și evitarea afacerilor cu oamenii din afara cercului de credincioși. Aceasta pare mai degrabă o formulă ideală pentru crearea litigiilor între credincioși, decât o strategie sănătoasă de evanghelizare sau de afaceri.

**Când pastorii își petrec timpul numai printre
credincioși, poți fi sigur că membrii bisericii
lor vor face la fel.**

Am un prieten pastor, un evanghelist extrem de eficient, care le-a pretins tuturor tovarășilor săi de slujbă să cultive relații de prietenie cu necredincioși. El este conștient de faptul că membrii bisericii nu vor aduce niciodată oameni la Cristos, dacă nu vorbesc cu ei despre Cristos. Și una dintre îndatoririle lor este să descrie cum și cu cine cultivă relații de prietenie în afara bisericii. În felul acesta, biserica sa s-a înmulțit în ultimii zece ani de cinci ori mai mult.

Unii slujitori ar putea pretinde că chemarea lor este de a sluji mai degrabă în cadrul bisericii decât în evanghelizarea celor care nu-L cunosc pe Cristos. N-am nicio îndoielă că sunt unii care au o chemare specială de a lucra în principal cu credincioșii, cum sunt profesorii care predau într-un colegiu sau o școală creștină sau administratorii unei agenții creștine de caritate sau responsabili ai unei anumite confesiuni religioase. Aceste funcții joacă un rol important în cadrul Împărăției și sunt de mare preț din varii motive. Oamenii care au astfel de vocații își vor petrece adesea cea mai mare parte a timpului printre credincioși, decât printre necredincioși. Dar chiar și ei trebuie să fie conștienți de faptul că „slujba creștină” pe care o fac nu poate înlocui misiunea lui Dumnezeu. Îi poate susține și ajuta pe cei care se concentrează asupra evanghelizării, dar nu-i poate scuti sub nicio formă de chemare elementară a Împărăției și anume, cea de a-și mărturisi credința în Cristos celor care nu au cunoscut realitatea și puterea domniei Sale. Cei care lucrează cu normă întreagă în afaceri sau agenții creștine trebuie să aibă mare grijă să caute ocazii de a se întâlni, împrieteni și influența oamenii care au nevoie să-L cunoască pe Domnul ca să fie mântuiți.

PASIVITATE ÎN CONECTARE

Când ne aflăm la adăpostul cald al părtășiei într-o anumită confesiune religioasă, ni-e ușor să cădem în capcana pasivității privind construirea relațiilor. Credem că este responsabilitatea slujitorilor pe care i-am ales să păstreze părtășia în unitate, să organizeze întâlniri locale și regionale, să gestioneze asigurările de sănătate și planurile de pensionare, să coordoneze eforturile misionare, să promoveze facultățile confesionale pe care le sponsorizează și să îndeplinească toate celelalte însărcinări care țin de confesiunea religioasă.

Misionarii din cadrul confesiunilor religioase se conectează adesea genial, mai ales cu cei care cred în „misiunile credinței”. Construiesc relații cu sute de biserici care susțin munca lor și păstrează legătura cu aceste ancoră financiară indiferent în ce colț de lume ar slui. Adesea pastorii bisericilor confesionale se bucură de luxul de a fi conectați cu alții fără să depună vreun efort în acest sens. Se pare că n-au prea mare nevoie să caute cu tot dinadinsul să se conecteze. Pe de altă parte, pastorii independenți sunt nevoiți să fie mai agresivi în eforturile lor de a se conecta. Dacă nu ies să se conecteze, nu au cu cine colabora. Unul dintre principalele motive pentru care bisericile independente din America cresc mai repede decât cele denominaționale este și acest angajament intenționat și activ de a lega relații – în biserică și în afara ei.¹ Integrarea într-o confesiune religioasă poate avea beneficii multiple, dar aceasta n-ar trebui să-i facă pe slujitori să cadă în capcana pasivității în privința colaborării.

Unul dintre principalele motive pentru care bisericile independente din America cresc mai repede decât cele denominaționale este și acest angajament intenționat și activ de a lega relații – în biserică și în afara ei.

Poate crede cineva că esența lucrării pastorale este conectarea. Sunt convins că un anumit tip de colaborare este esența unei lucrări pastorale eficiente. Dar mulți lideri nu par atât de viguroși în conectare așa cum ar trebui să fie. O biserică de mărime medie are în jur de 75 de membri.² Ținând cont de acest număr, s-ar părea că majoritatea pastorilor își îndeplinesc slujba într-un cerc social destul de restrâns – să zicem, în jur de 500-1000 de persoane.

O comunitate atât de mică de credincioși poate constitui un mediu plăcut, dar de cele mai multe ori poate deveni foarte orientată spre interior. În lipsa unui proces conștient și constant de relaționare, comunitatea nu crește. Iar o biserică ce stagnează nu poate justifica în ce măsură îl urmează pe Isus și împlinește marea trimitere. Intenția mea nu este să condamnez aceste biserici, fiindcă sunt unele cazuri în care biserica nu poate crește din motive întemeiate care țin de locație. Dar o astfel de biserică va simți întotdeauna că-i lipsește ceva. Dacă o biserică într-adevăr nu poate să crească

din pricina locației, atunci are o responsabilitate în plus de a ajuta bisericile din altă parte să crească. Acest lucru presupune din partea lor o implicare mai profundă în împlinirea marii trimiteri prin misiune, dărnicie și rugăciune.

RELAȚII MATURE

Unii oameni cred că putem trăi o viață compartimentată care presupune a-L lăsa pe Isus acasă sau la biserică. Mulți creștini nu-L primesc pe Isus la locul de muncă. Prin urmare, aceștia îl mărturisesc pe Isus prietenilor lor care deja cred în El, însă nu-l mărturisesc celor care nu cred în El. Dar Împărăția lui Dumnezeu nu se va lărgi așa. Roadele cele mai bogate vin adesea în urma cultivării unor relații mature prin activitățile pe care le facem în afara bisericii. Printre acestea putem enumera ajutorul pe care îl oferim cuiva de a se muta într-o casă, participarea la anumite evenimente sportive, cusutul păturilor împreună cu alții, cântatul într-o orchestră locală sau implicarea activă într-o organizație caritabilă precum Clubul Rotary. Opțiunile sunt la fel de diverse ca interesele oamenilor.

Pe măsură ce cultivăm o relație adevărată, realitatea lui Cristos în noi începe să iasă la iveală. Uneori, relațiile mai apropiate ne permit să-i introducem și pe alții în rețeaua Împărăției care le oferă beneficii personale și profesionale care nu au nicio legătură cu aspectele spirituale. Însă, atâta vreme cât îi susținem în rugăciunile noastre și îi angrenăm în rețeaua Împărăției, vom ajunge în cele din urmă să-i influențăm și din punct de vedere spiritual. Indiferent ce facem pentru ai aduce pe colegii noștri de muncă la Cristos, nu trebuie să uităm să ne rugăm cu credincioșie pentru ei.

MODUL LUI ISUS DE A SE CONECTA

Isus lărga rețeaua Împărăției oriunde mergea, chemându-i pe vameși ca Levi și Zacheu la pocăință, iertare și o viață schimbată, punând talentele lor în slujba Lui. El a interacționat cu diverși oameni: păcătoși, religioși, puternici, obidiți, bolnavi și sănătoși. A acceptat să fie ajutat într-un mod deosebit de un băiețel care avea cinci pâini și doi pești, pe care El i-a înmulțit și a hrănit o mare mulțime de oameni. A stat la masă cu aproape toată lumea. În toate întâlnirile sale, El ne-a lăsat un model de relaționare cu oamenii. Dată fiind răspândirea spectaculoasă a creștinismului de când Isus a început să propovăduiască rețeaua Împărăției, orice conector înțelept va face tot ce-i stă în putință să studieze și să pună în practică modul în care Isus s-a raportat la oameni.

Dr. Joseph Castleberry, rector al Northwest University din Kirkland, Washington

Acest articol este un extras din cartea *The Kingdom Net: Learning to Network Like Jesus* (My Healthy Church, 2013)

¹ Russel D. Moore, „Where Have All the Presbyterians Gone: Nondenominational churches are the fastest growing in the country”, din *Wall Street Journal*, 4 februarie 2011.

² Hartford Institute for Religion Research. http://hrr.hartsem.edu/research/fastfacts/fast_facts.html#sizecong (accesat în 15 august 2013).

PUTEREA DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ A CRITICII CONSTRUCTIVE

de Kayla Pierce

Patru recomandări privind acordarea unui feedback esențial

Nu-i ușor să oferi feedback negativ. Nu vrem să descurajăm oamenii cărora le pasă mult de munca lor și investesc multe ore în slujire.

În cazul majorității slujitorilor, ceea ce fac este parte vitală din ceea ce sunt. Identitatea de pastori, membri în comitet sau voluntari este importantă pentru ei, ceea ce e minunat! Asta înseamnă că se simt investiți în misiune. Însă cu cât identitatea devine mai importantă pentru ei, cu atât sunt mai ispititi să se simtă desconsiderați și să intre în defensivă când aud o critică la adresa lor. Din acest motiv, tendința lor este să evite această responsabilitate.

Când țintești în personalitatea unui membru din echipă, îl faci pe acesta să intre în defensivă sau, și mai rău, să-ți respingă feedbackul.

Însă Scriptura ne arată clar cât de benefică este critica constructivă. În Proverbe 15:31 scrie: „Urechea care ascultă mustrarea ce duce la viață se va odihni în mijlocul înțelepților.” Pentru a împlini viziunea lui Dumnezeu pentru comunitățile noastre, trebuie ca tovarășii noștri de slujbă să crească în înțelepciune. De aceea este critica constructivă esențială.

În consecință, cum oferim feedback constructiv? Cercetările în domeniul științelor sociale ne oferă câteva perspective sănătoase. Daniel Ilgen, fost președinte al Societății pentru Psihologie Industrială și Organizațională, este un expert în sfera criticii constructive. Împreună cu colegii săi, a dezvoltat următoarele patru recomandări:

Cercetările dovedesc că autocritica este mult mai eficientă în creșterea performanței decât critica din partea liderilor.

Nu întârzia. Ocaziile nimerite pentru acordarea unui feedback apar de regulă după un anumit eveniment. Studiile arată că șovăirea și întârzierea transmiterii feedbackului scade eficiența lui. Fă-ți timp o zi sau două să-ți aduni gândurile și să te asiguri că poți oferi feedbackul pe un ton pozitiv. Nu aștepta ca evenimentul să devină o amintire confuză și îndepărtată.

Cere persoanei vizate să se gândească la performanța sa și să și-o evalueze. În general, oamenii sunt foarte conștienți de punctele lor slabe. Când îi asculți pe oameni vorbind despre ei înșiși, ajungi să înțelegi modul lor de gândire, ceea ce îți va da posibilitatea să identifici strategii care îi vor ajuta să-și depășească defectele. Recomand ca feedbackul să fie transmis oral, nu printr-un document scris care pare rigid și formal. Permițându-i persoanei vizate ca mai întâi să se exprime vizavi de situația în discuție, nu numai că te despovărează pe tine de o mare parte din presiunea criticii, dar conform studiilor, autocritica este mult mai eficientă în creșterea performanței decât critica din partea liderilor. Lucrul acesta poate chiar să o determine să-ți ceară sfatul, ceea ce constituie o invitație la a-i oferi feedbackul tău.

Fii specific. Pentru a reduce stânjeneala, există tentația de a oferi un feedback vag. Sperăm ca persoana respectivă să facă legătura între evenimentul recent și feedbackul general, ceea ce nu se prea întâmplă de obicei. Când dai un feedback, folosește un exemplu specific.

Concentrează-ți critica asupra comportamentului, nu a caracterului. Când țintești în personalitatea unui membru din echipă, îl faci pe acesta să intre în defensivă sau, și mai rău, să-ți respingă feedbackul.

Aprobă bunele intenții ale oamenilor și transmite-le faptul că vrei să-i ajuți să crească. Adu-le aminte că dacă tu nu ai crede în ei, nu ai investi în ei.

Oferirea feedbackului te face un lider mult mai eficient.

Ține minte: Oferirea feedbackului te face un lider mult mai eficient. Membrii echipei tale nu doar că vor dori să reușească, ci totodată să te mulțumească. Când le oferi feedback, de fapt îi ajuți să îndeplinească ambele obiective.

Kayla Pierce este directorul departamentului pentru copii din cadrul Bisericii SouthGate (AG) din South Bend, Indiana. De asemenea, este doctorandă în Sociologie la University of Notre Dame unde studiază grupul și procesele interpersonale, emoțiile și identitatea. Poți afla mai multe despre cercetările ei accesând kayladrpierce.com

CONDUCEREA STRATEGICĂ A BISERICII

de Dr. Frank Damazio

Sunt obișnuit să am întâlniri față în față cu pastorii și tovarășii lor de slujbă, deoarece principala mea preocupare este să investesc și să ajut alți slujitori. În cadrul acestora, țin ca atmosfera să fie deschisă și relaxată, organizându-mă în așa fel încât să las loc pentru întrebări și răspunsuri. La una dintre întâlniri i-am pus pastorului principal întrebările pe care le-am pus la o duzină de alți pastori în bisericiile cărora prezența membrilor la slujbele de închinare de duminică variază de la 200 la 5000 de participanți. Pun aceste întrebări nu pentru că mă preocupă numărul participanților, ci liderul, stilul și principala grijă a acestuia.

Una dintre întrebările pe care i le-am pus era: „Care sunt activitățile pe care le faceți împreună cu echipa de slujire în general?”

Răspunsul acestuia a fost similar cu al altor pastori: „Conduc, predic, muncesc cu sârguință și fac rost de bani. Totodată, fac rost de voluntari și propun viziuni mărețe. Am principii valoroase și cred în evanghelizare. Mă rog și mă străduiesc să contribui la creșterea bisericii.”

Îți sună familiar? Toți pastorii și liderii facem la fel, singurul lucru care ne diferențiază fiind intervalul de timp pe care-l dedicăm acestor preocupări.

Apoi am pus altă întrebare importantă: „Și funcționează?”

Din nou, răspunsul lui a fost asemănător cu cel al altor pastori: „Ei bine, nu chiar atât de bine pe cât mi-aș dori. Sincer să fiu, am frustrările mele. M-am săturat să mă străduiesc atât de mult și să obțin rezultate atât de slabe.”

Și răspunsul acesta îți sună familiar? În mod sigur, dorința cea mai sinceră a majorității pastorilor este să fie lideri buni a căror biserică să crească în mod vizibil după modelul biblic. Realitatea este că drumul într-acolo este greu de parcurs din

cauza mulțimii gropilor, curbilor, povârnișurilor și crizei de indiciatori.

Toți pastorii și liderii sunt chemați să conducă strategic biserica în multe anotimpuri din viața acesteia. De multe ori, solicitările echipei pastorale sunt atât de multe încât aceștia se văd siliți să devină generaliști, adică lideri care fac tot ce se pretinde și se așteaptă de la ei. Lucrul acesta nu este rău în unele aspecte ale slujirii pastorale. Bunăoară, un pastor care preia o biserică nouă, fără personal și cu prea puțini oameni dispuși să lucreze, trebuie să fie generalist și să facă apel la toate cunoștințele, aptitudinile și talentele sale.

Dar vine vremea când un pastorul generalist trebuie să devină un bun strateg. Dacă nu se petrece această schimbare, pastorul poate să sufere un colaps, să fie în permanență suprasolicitat sau silit să păstreze biserica în parametrii potriviți unui stil demodat de conducere. Vestea bună este că fiecare pastor, echipă pastorală sau tovarăș de slujbă poate fi un lider strategic. Problema este că majoritatea pastorilor au fost instruiți să păstorească oamenii, nu să devină pastori strategici sau inițiatori de strategii.

Ca să fim pastori și lideri strategici, trebuie să înțelegem că vremurile s-au schimbat. Biserica din America de Nord a intrat într-o perioadă complexă de declin. Progresul a intrat în declin, influența la fel, iar participarea membrilor la biserică în majoritatea confesiunilor religioase principale a scăzut considerabil. Majoritatea bisericilor din Statele Unite sunt frecventate în medie de 80 de membri săptămânal, iar mai puțin de 45% dintre biserici au înregistrat o creștere de 2% în ultimii cinci ani, conform unor sondaje realizate de Hartford Institution for Religion Research.

S-ar putea spune despre cultura în care trăim vizavi de starea bisericii că este ca faraonul „care nu-l cunoscuse pe Iosif” (Exodul 1:8). Trăim în era informației, a mentalității

postmoderne, a pluralismului și marginalizării bisericii. Asta nu înseamnă că trebuie să ne dăm de ceasul morții! Mai există speranță pentru pastorii care vor să întemeieze biserici puternice, influente, înfloritoare, sănătoase și biblice în sate sau orașe. Se poate face așa ceva și astăzi, însă pentru asta este nevoie de persoane strategice în conducere care gândesc și acționează strategic.

Liderii strategici au câteva lucruri în comun:

- Sunt înzestrați cu abilitatea de a dezvolta strategii realizabile și de succes în fiecare domeniu de slujire din biserică.
- Răspund la următoarele întrebări importante: „Ce facem?” „Pentru cine facem?” „Cum putem excela?”
- Nu se mulțumesc să aibă o viziune, ci și să facă un plan pentru a-l pune cu pricepere în aplicare.
- Comunică o viziune clară și remarcabilă, stabilesc structuri organizaționale simple care să se potrivească viziunii pe care o au și alocă resurse necesare pentru funcționarea acestor structuri.

EVALUAREA STRATEGIEI

Un bun strateg face o evaluare strategică: Care este starea spirituală a bisericii astăzi? Este esențial pentru un pastor să înțeleagă viața și vremea în care se află biserica pentru a putea dezvolta strategii. Strategiile trebuie să țină cont de perioada pe care o străbate biserica. Un pastor nu poate pune la cale un program de construcție a unei noi clădiri după o dezbinare sau o criză morală în biserică. Nu poate împrumuta strategiile altor biserici care s-au potrivit probabil cu situația prin care au trecut acestea și care s-ar putea să nu se potrivească cu situația din biserica sa.

În ce etapă se află biserica ta? În etapa de plantare? Sau de tranziție, în care pleacă un pastor și vine altul? Sau în declin,

în stagnare sau chiar moartă în unele domenii? Ori poate într-o perioadă de revitalizare, reorientare sau revizuire? Ca strategiile tale să fie eficiente, trebuie să știi exact în ce stare este biserica, cum a fost înainte și de ce a ajuns așa. Faptele sunt importante, prin urmare, istoria bisericii joacă un rol important în descoperirea celei mai bune strategii pentru înaintarea ei.

Un alt lucru de care trebuie să ții cont este demografia. Un studiu demografic ți-ar putea fi de un real folos. Printr-un astfel de studiu aduni informații despre particularitățile membrilor din biserică: vârsta, venitul, naționalitatea, educația, convingerile religioase, ocupația și structura familiei.

Acesta este un pas important în dezvoltarea ta ca strateg, deoarece îți permite să înțelegi în detaliu ce se întâmplă în sfera ta de lucru – în misiunea ta. Informațiile acestea sunt valoroase când planuești să te conectezi cu anumite grupuri, să organizezi evenimente sociale în cadrul comunității, să cauți cele mai bune ocazii pentru înaintarea Evangheliei și să stabilești relații, prin biserică, cu comunitatea în care vă aflați.

ASUMAREA STRATEGIEI

Pastorul, precum și întreaga echipă se slujire, trebuie să înțeleagă direcția strategică aleasă și, în mod necesar, să și-o asume. Liderii strategici gândesc, evaluează și apoi stabilesc strategia pentru direcția în care vor să meargă. Aceștia aleg oamenii potriviți pentru coordonarea echipelor – oameni care împărtășesc valorile, metodele și modelele stabilite care armonizează direcția.

Liderii înțelepți arată direcția printr-o comunicare transparentă și repetată, oferind timp din belșug tuturor liderilor să se acomodeze, și asigură totodată o cale ușor de recunoscut, înțeles și interpretat de toți. Alinierea tuturor liderilor și echipelor nu este posibilă fără un plan transparent prin care să le arăți direcția în care duci biserica și pașii de parcurs într-acolo.

Un pastor tânăr îmi mărturisea odată despre procesul strategic pe care l-a stabilit în urma preluării unei biserici mai vechi de la un pastor bătrân și călit: „Când am început să schimb cultura bisericii, am fost nevoit să clarific cine suntem și de ce facem ce facem în vederea progresului bisericii, mai întâi celor din vechea echipă de slujire, ca să fiu sigur că suntem de acord în privința identității noastre ca biserică. Lucrez la asta chiar și acum. După aceea, a trebuit să petrec mult timp cu membrii din personalul bisericii, împărtășindu-le viziunea și comunicându-le cultura pe care ne dorim să o dezvoltăm. Mai apoi, am comunicat viziunea mea bisericii în mai multe rânduri, la slujbele de duminică dimineața. Oricum, toate acestea au început ca urmare a studierii multor cărți despre cultură, viziune și alte principii pe care aveam senzația că Duhul Sfânt voia să ne învețe. În tot acest timp, am continuat să investesc în relațiile cu pastorii care urmăreau să introducă aceleași schimbări ca și mine sau care se aflau cu mult înaintea mea în acest proces. Am și un mentor în afara bisericii care mă ajută să mă evaluez și îmi dă sfaturi în privința direcției în care am convingerea că Dumnezeu vrea să conduc biserica.”

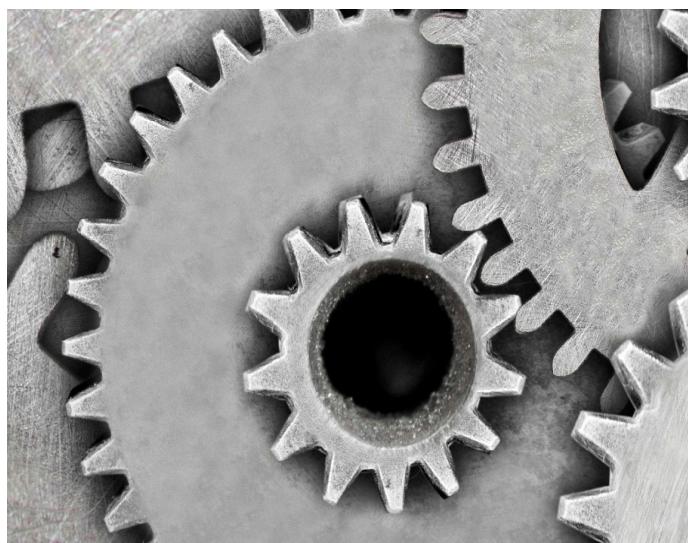
Asta înseamnă conducere strategică. Ea nu lasă loc de ambiguități, neînțelegeri și neclarități în comunicare. Dacă misiunea bisericii are obiective și priorități confuze, cei însărcinați să le îndeplinească vor fi mai puțin concentrați, eficienți și satisfăcuți. Am văzut adesea astfel de probleme în bisericile în care liderii aveau viziuni mărețe, dar comunicare sărăcăcioasă; planul pe care îl prezentau era ambiguu, iar deciziile n-aveau nicio legătură cu procesul în sine.

SUPRAVEGHEREA STRATEGIEI

Liderii strategici știu cum să maximizeze impactul bisericii lor indiferent de numărul de membri. Majoritatea bisericilor din Statele Unite au sub 300 de membri. Aceste biserici pot și ar trebui să fie sănătoase din punct de vedere spiritual, iar

atmosfera din ele să debardeze de prezența lui Dumnezeu. În cadrul lor, ar trebui să se ofere învățătură biblică sănătoasă, să se pună accent pe viața de rugăciune și pe o închinare plină de viață. Acolo, credincioșii ar trebui să devină ucenici care să slujească comunității în moduri specifice care să aibă un impact asupra celor din afară și să se implice în mod activ în misiunile universale, acestea făcând parte integrantă din misiunea lor.

Lucrurile mărunte pot schimba situația în moduri uimitoare. O pietricică a ucis un Goliat; o armată de 300 de oameni a înfrânt o armată de câteva mii; cinci pâini și doi pești au hrănit o mulțime întreagă; o credință cât un bob de muștar are și astăzi puterea să mute munții. Nu-ți limita viziunea. Un remorcher poate trage 40 de șalupe care transportă fiecare câte o încărcătură de o tonă și jumătate. Aceeași putere o poate avea și o biserică mică a cărei perspectivă nu este limitată!

Doar fiindcă o biserică este mică nu înseamnă că nu are nevoie de o strategie bună. Pastorii care conduc biserici mici trebuie să jongleze foarte mult. Sunt din ce în ce mai mulți pastori și lideri bivocaționali. Conform unui sondaj realizat de *Faith Communities Today*, sub 62% dintre bisericile din Statele Unite au pastori cu normă întreagă.

Pastorii bivocaționali sunt eroi care fac mari sacrificii pentru bisericile lor – dar au companie bună. Apostolul Pavel a fost bivocațional: era făcător de corturi și, în același timp, apostol. Un lider bivocațional trebuie să inițieze într-un mod strategic alți lideri cărora să le delege sarcini de îndeplinit în cadrul bisericii și să le permită și altora să se implice în slujire.

Folosește-ți timpul în mod strategic. Pastorii suprasolicitați riscă foarte mult să se epuizeze. Pastorii bivocaționali, în special, trebuie să-și dea tot concursul în slujire, străduindu-se în același timp să pună timp deoparte pentru familie și sănătatea lor spirituală. Dacă ești pastor într-o biserică dintr-un oraș mic sau dintr-o zonă săracă, nu te sfii să ai viziuni mărețe și să acționezi strategic cu ce ai și ce ți se pune la dispoziție.

De asemenea, este important ca pe măsură ce biserica se dezvoltă, să folosești facilitățile pe care le aveți în mod strategic. Nu cred că este alegerea cea mai înțeleaptă să

construiești o altă clădire mai mare. Clădirile mici cu facilități multiple pot asigura un flux de numerar mai mare fără alte cheltuieli în plus. Un flux de numerar mai mare înseamnă resurse mai multe pentru noi activități, noi poziții și oportunități misionare.

SCHIMBĂRI STRATEGICE

Pastorii și liderii strategici vor face schimbările necesare pentru asigurarea succesului bisericii în termenii definiți de Scriptură. Ține minte că ești inteligent, că Duhul Sfânt este în tine, iar Duhul Sfânt este cel mai mare strateg din toate timpurile. Noi avem un avantaj, un Inițiat care înțelege complexitățile culturale și are capacitatea de a netezi calea pentru lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facă în comunitățile noastre.

Isus a spus: „[Eu] Îmi voi zidi Biserica” (Matei 16:18). Și o face și astăzi prin oameni simpli care au credință în El. Tu ești un ziditor al bisericii și poți deveni unul *mai bun*. Mărimea bisericii nu-i același lucru cu sănătatea bisericii. Biserica ta poate fi nesănătos de mică sau nesănătos de mare. Sănătatea bisericii constă în vitalitatea ei spirituală, în impactul pe care îl are asupra comunității, culturii și lumii întregi.

Fii un strateg în lucrurile potrivite, la timpul potrivit, cu liderii potriviți, ca să faci ceea ce este potrivit în biserica încredințată. Pastorul frustrat cu care m-am întâlnit își făcea treaba, dar avea nevoie de mai multă strategie. Așadar, începe să fii un strateg punându-ți următoarele întrebări:

- Conduc, dar oare inițiez și alți lideri?
- Predic, dar prin predicile mele impulsionez biserica să meargă înainte?
- Slujesc cu stăruință, dar oare deleg sarcini și inițiez și pe alții în slujire?
- Am viziuni mari, dar oare sunt ele strategice?
- Am convingeri puternice, dar oare încurajez polenizarea încrucișată cu alții care au convingeri diferite de ale mele?

Diferența dintre *bun* și *excelent* este adesea mai neînsemnată decât credem. O ajustare care pare mică la început poate să crească în timp – și așa se întâmplă adesea. Cu ajutorul tehnologiei moderne care îți stă la dispoziție poți să inițiezi lideri cu calificare deosebită. Găsești resurse online câte vrei și cele mai multe sunt gratuite. Nu limita instruirea liderilor – de închinare, de lucrare cu copiii, de tineret și așa mai departe – folosindu-te doar de ce ai la dispoziție în biserica ta. Fii strategic!

Dr. Frank Damazio este un veteran în slujire, cu patruzeci de ani de experiență la activ, și autor a peste 30 de cărți. În prezent își dedică viața organizației Frank Damazio Ministries în cadrul căreia creează resurse web, oferă îndrumare în slujire, scrie cărți noi și susține prelegeri la nivel național și internațional.

Cinci obiceiuri ale liderilor de excepție

de Patrick Grach

Lecții surprinzătoare învățate de la pastori cu influență

Am avut privilegiul de a participa la o conferință restrânsă alături de câțiva dintre cei mai renumiți și influenți pastori din Statele Unite. M-am dus acolo așteptându-mă să găsesc multă prefăcătorie și condescendență printre ei. Din fericire, m-am înșelat. Spre surprinza mea, de la acești pastori am învățat câteva din cele mai bune lecții.

Mă simțeam ca un intrus – ca un pitic printre uriași – printre ei, dar aceștia m-au primit cu bunăvoință și m-au

învățat prin exemplul lor cum să devin un lider și un pastor mai bun. Iată cinci lucruri pe care le-am aflat despre liderii de excepție:

Liderii de excepție prețuiesc timpul. Deși mă duceam la timp la sesiunile de conferințe, aveam mereu impresia că am întârziat. Aproape fiecare participant era așezat deja la locul său și pregătit să înceapă sesiunea – cu cinci minute mai devreme. În bisericile și mediile de slujire cu care eram

obișnuit, lucrul acesta nu se întâmpla niciodată. De aici am tras concluzia că liderii de excepție prețuiesc timpul lor și al altora. Ei vin la timp, întotdeauna pregătiți. Preferă să planifice din timp, decât să aștepte ca lucrurile să se așeze de la sine.

Liderii de excepție prețuiesc timpul lor și al altora.

Liderii de excepție sunt dispuși să învețe. În ceea ce mă privește, știu că am multe de învățat, prin urmare sunt dornic să ascult, să citesc și să iau notițe de la cei care ne învață. Nu mă așteptam ca acești lideri de excepție, care, în opinia mea, erau deja învățați, să facă la fel ca mine. Totuși, pastorii aceștia stăteau aproape pe marginea scaunelor, cu laptopurile sau tabletele deschise, pregătiți să asculte, să ia notițe și să învețe de la prezentatori. Liderii de excepție sunt îndeajuns de smeriți încât să-și dea seama că totdeauna mai au câte ceva de învățat. Liderii de excepție sunt studenți de excepție. Ei vin să învețe cum să crească în viață și în slujire.

Vorbind cu diferiți pastori din sală despre notițele lor, am descoperit un tipar. Aceștia nu se rezumau doar să scrie ideile importante, ci își și notau ce vor face cu ceea ce au învățat. Așa că, pe măsură ce învăț și notez ideile, trec în litere albine toți pașii pe care trebuie să îi fac în privința ideilor învățate. Apoi îmi propun să mă țin de acei pași.

Liderii de excepție sunt îndeajuns de smeriți încât să-și de-a seama că întotdeauna mai au câte ceva de învățat.

Liderii de excepție pun întrebări mai eficiente. Acești pastori păreau să aibă o capacitate intuitivă de a pune întrebări grozave. Am învățat la fel de multe lucruri din întrebările puse de ei ca din răspunsurile oferite de prezentatori. Scopul acestor întrebări mai eficiente nu este să-l facă pe cel care întreabă să pară mai inteligent; ci să smulgă răspunsuri valoroase de la cei care prezintă. Întrebările eficiente sunt deschise, nu închise, invitând persoana care răspunde să facă apel la bogăția experiențelor sale și să împărtășească lucruri pe care rar le-ar spune. Liderii pot împrumuta aceste întrebări de la alții pentru a le folosi pe viitor. Întrebarea mea preferată este aceasta: „Care au fost cele mai costisitoare lecții de viață și de slujire pentru tine?”

Liderii de excepție sunt conectori. Surprinzător, la conferință nu s-a discutat aproape deloc despre dimensiunea bisericilor și a bugetului sau despre orice alte poziții. Acești pastori erau

binevoitori, făcându-mă să mă simt acceptat în rândul lor. Toți cei din sală se purtau de parcă ar fi fost cei mai buni

Acești lideri nu caută să obțină ceva de la mine, ci mai degrabă să-mi dea valoare.

prieteni, chiar dacă mulți dintre ei se întâlneau pentru prima oară. Nu pregetau să-și pună întrebări unii altora și să asculte cu adevărat. Emanau multă înțelegere, empatie și susținere, un lucru încurajator și totodată dezarmant, care îți dădea un sentiment de apartenență căreia, trebuie să recunosc, i se poate simți lipsa într-o lume a leadershipului a cărei deviză este: „Prestigiul înseamnă singurătate.”

Acești lideri se raportau la ceilalți fără prefăcătorie și îi ajutau și pe cei neacceptați să se simtă acceptați. Mi-am dat seama că liderii de excepție sunt conectori de excepție. Ei excelează în crearea relațiilor și le oferă altora ajutor în a face la fel.

Asemenea unor părinți iubitori care investesc în copiii lor, acești lideri păreau să reverse generozitate și bunăvoință asupra mea.

Liderii de excepție dau valoare. De câteva ori, un pastor, pe care numai ce îl cunoscusem, mi-a spus: „Uite, trebuie să faci cunoștință cu pastorul X care te poate ajuta cu adevărat.” Apoi, pastorul acesta îmi făcea cunoștință, în calitate de prieten, cu celălalt pastor. Acești pastori îmi ofereau numerele lor de telefon, instruire, cuvinte de încurajare și resursele bisericilor lor. În loc să caute să obțină ceva de la mine, acești pastori îmi dădeau mai degrabă valoare. Asemenea unor părinți iubitori care investesc în copiii lor, păreau să reverse asupra mea generozitate și bunăvoință. Simțeam cu adevărat că acești pastori doreau ca eu să câștig și, dacă se întâmpla așa, ei ar fi cei mai entuziaști susținători ai mei. Erau sinceri interesați să adauge valoare vieții cuiva care probabil n-avea să le întoarcă favorul niciodată.

Exemplul acestor lideri de excepție m-a surprins și m-a învățat lecții care continuă să mă modeleze în dezvoltarea mea ca lider.

Acești lideri se raportează la alții fără prefăcătorie și îi ajută și pe cei neacceptați să se simtă acceptați.

Patrick Grach este pastor principal și fondator al Lifehouse Church (AG) din Hagerstown, Maryland.

COMPARAȚIA NU ESTE ADEVĂRATA CAPCANĂ DE CARE TREBUIE SĂ NE FERIM

de John Davidson

Când comparația poate avea consecințe nefaste

Nu contează cât de încrezător poate fi un om. Cu toții știm cum e să ne comparăm cu alții, să nu ne ridicăm la nivelul lor și să ne simțim prost din cauza asta. Nici liderii creștini nu fac excepție de la regulă.

Ne comparăm cu alții în posesiuni, venituri, mărimea bisericii, tovarășul de viață, slujbă, oportunități, platforme, abilități, talente și influență. Și dacă nu procesăm comparația într-un mod sănătos, ea poate provoca nesiguranță, frustrare și chiar depresie.

Uneori se pare că nu ne putem abține să nu ne comparăm cu alții. Cu toate acestea, de fiecare dată când văd un articol sau aud o conversație despre comparație, mesajul este clar: „Încetați odată!” Nici nu mai știu de câte ori am văzut expresia „capcana comparației” sau am auzit pe cineva asemănând comparația cu o cursă. Chiar așa să fie? Este comparația un pericol care trebuie evitat?

Ceea ce urmează să spun poate surprinde pe cineva. Comparația nu este periculoasă; este firească.

Prin 1950, psihologul Leon Festinger a propus teoria comparației sociale. El susținea că e imposibil ca oamenii să-și dea seama singuri cine sunt ei cu adevărat. Modul cel mai firesc de a ne cunoaște cu adevărat este prin comparația cu alții.

Ai prins ideea? Face parte din natura noastră umană să ne comparăm cu oamenii din jurul nostru. Și facem asta mereu cât este ziua de lungă. De cele mai multe ori, o facem în mod inconștient. Mințile noastre evaluează în permanență împrejurimile pentru a vedea unde ne încadrăm. Ne comparăm fizic, verbal, emoțional și în orice alt mod. Bunăoară, ești scund sau înalt? De unde știi? Singurul mod de a ști sigur dacă ești scund sau înalt presupune să te compari în statură cu ceilalți oameni. Facem tot timpul astfel de comparații. Și la propriu vorbind, lucrul acesta nu este o problemă. Observarea diferențelor ne poate fi de mare ajutor câteodată, deoarece comparațiile ne informează de felul în care relaționăm sau interacționăm cu ceilalți.

Iar astăzi avem mai multe canale ca niciodată din care să ne inspirăm pentru a ne compara. Emisiunile de știri din oră în oră. Reviste. Mediile de socializare. Conexiunea constantă care ne permite să vedem ce fac toți ceilalți.

Există însă un aspect în care comparația poate avea consecințe nefaste. Uneori ne concentrăm prea mult asupra unei diferențe dintre noi și ceilalți. Diferența ne intră ca un

Observarea diferențelor ne poate fi de mare ajutor câteodată, deoarece comparațiile ne informează de felul în care relaționăm sau interacționăm cu ceilalți.

cui în cap care se infectează și începe să supureze. Ne irită în permanență și se pare că nu putem scăpa nicicum de ea. Începe chiar să ne domine gândurile. În ipostaza aceasta, am depășit etapa comparației și am ajuns într-o fază periculoasă despre care ni se atrage atenția în Biblie, dar pe care noi rareori o pomenim: invidia.

Invidia este dorința nepotrivită de a avea ceva ce au alții. Ea ne poate face chiar să ne dorim ca nici ceilalți să nu aibă ceva ce noi nu avem.

Regretata autoare Dorothy Sayers spunea că invidia „începe cu întrebarea admisibilă ‘De ce nu m-aș bucura și eu de ce se bucură alții?’ și sfârșește cu pretenția ‘De ce s-ar bucura alții de ceva ce eu nu mă pot bucura?’”

Așadar iată cum evoluează lucrurile: Simțim nevoia, de altfel firească, de a ne compara cu cineva (foarte bine). Comparația stărnește în noi sentimente de plăcere sau apreciere față de ce are persoana aceea (nicio problemă încă). Dar dacă nu tratăm comparația în mod sănătos, ea poate provoca resentimente („Doamne, de ce-l tratezi pe el mai bine decât pe mine?”). Acestea generează invidia („Dacă eu nu pot avea așa ceva, nici el să n-aibă.”). Invidia este foarte perfidă. Foarte întunecată. Și poate apărea foarte repede.

Nu invidia... Compară-te

E ușor și deloc periculos să vorbim despre riscurile comparației. La modul superficial, pare destul de simplu pentru noi să le spunem oamenilor să nu se compare. Însă e mult mai greu să-ți dai seama încotro duce comparația greșit canalizată și ce ne învață Biblia despre ea. Biblia nu ne spune multe lucruri despre comparație, dar are multe de spus despre invidie. De aceea preferăm să vorbim despre comparație. Despre invidie nu ne prea place să vorbim.

Scriptura pomeneste invidia printre cele mai urate păcate pe care ni le putem imagina. Invidia este precum un cancer care ne roade pe dinăuntru (Proverbe 14:30). Invidia vine din adâncul inimii și ne întinează (Marcu 7:21-22). Isus știa că din pricina invidiei L-a trimis Marele Preot la Pilat pentru a fi executat (Marcu 15:10). Invidia ne va împiedica să moștenim Împărăția lui Dumnezeu (Galateni 5:19-21). Unii teologi cred că a zecea poruncă interzice invidia fiindcă ea este motivul pentru care le încălcăm pe celelalte nouă. Invidia nu este nici nevinovată, nici nedureroasă. Ea începe prin a victimiza pe cel care invidiază, după care trece rapid la faza de persecutare a celui invidiat.

Biblia nu spune multe despre comparație, dar are multe de spus despre invidie.

În teoria sa privind comparația socială, Festinger a subliniat că cu cât suntem mai asemănători cu o altă persoană în ceea ce credem că este important pentru noi, cu atât tindem mai mult să ne comparăm cu aceasta. Asta înseamnă că suntem mai predispuși să ne comparăm cu cineva care ne seamănă. Prin urmare, nu ne deranjează că un pastor pe care nu-l cunoaștem, dintr-un alt stat, are o biserică prosperă, dar *chiar* ne deranjează când un tânăr pastor local începe o biserică nouă care crește rapid la număr. Nu ne deranjează că un lider de succes primește invitația de a vorbi la o conferință, dar ne doare când un vechi coleg de cameră primește invitația și noi nu. Cu cât suntem mai apropiați de cineva ca vârstă, etapă

Unii teologi cred că a zecea poruncă interzice invidia fiindcă ea este motivul pentru care le încălcăm pe celelalte nouă.

din viață, nivel de educație, ocupație, situație familială etc., cu atât vom fi mai tentați să ne comparăm cu acea persoană. Și dacă nu canalizăm comparația în direcția bună, vom ajunge să invidiem persoana aceea.

Dacă te recunoști în vreuna din următoarele afirmații, se prea poate să fii frământat de invidie:

- Ești complexat când te uiți la alții.
- Ai impresia că Dumnezeu este mai generos cu alții decât cu tine.
- Dacă simți tot timpul nevoia să te compari cu alții.
- În strădania ta de a ține pasul cu ceilalți, te trezești că lupți pentru lucruri pe care nu le-ai dorit niciodată.
- Ți-e greu să apreciezi propriile succese și oportunități fiindcă ele nu arată ca succesele sau oportunitățile celorlalți.

Antidotul invidiei

Dacă descoperi invidie în viața ta, fă următorii patru pași ca să o depășești:

Confruntă-ți invidia. Recunoaște că sentimentul care te încearcă nu mai este comparația, ci invidia. Căiește-te înaintea lui Dumnezeu și mărturisește-ți păcatul cuiva care te iubește.

Cu cât suntem mai apropiați de cineva ca vârstă, etapă din viață, nivel de educație, ocupație, situație familială etc., cu atât vom fi mai tentați să ne comparăm cu acea persoană.

Bucură-te pentru alții. Preschimbă comparația cu ei în sărbătorirea lor. Sărbătorește ce a făcut Cristos în ei și prin ei. Bucură-te de binecuvântarea lui Dumnezeu din viața lor. Bucură-te de ei, de alții și de Domnul. Lăudarea altora este un răspuns sănătos la înțelegerea diferențelor dintre voi.

Compară-te cu tine însuși. Un studiu realizat în 2015 la Universitățile Cambridge și Essex a tras concluzia că pe măsură ce îmbătrânesc, oamenii se compară mai mult cu ei înșiși din trecut și mai puțin cu alții, ceea ce le produce mai multă fericire. În consecință, stabilește-ți obiective pentru creșterea ta nu luând în considerare ce fac alții, ci ținând cont de unde vrei să fii în raport cu unde ai fost.

Înțelege perspectiva lui Dumnezeu. Ține minte că identitatea ta este în Cristos. Supune-te Lui și urmează călăuzirea Lui. Înțelege că planul Său pentru tine nu va arăta exact la fel ca planul Său pentru celălalt. Analizează-ți și sărbătorește-ți darurile, fiindcă cel mai probabil acelea sunt domeniile în care Dumnezeu vrea să te folosească.

Comparația poate fi sănătoasă dacă este direcționată sănătos. Când ne comparăm cu ceea ce am fost cândva și vedem cât de mult ne-a transformat Dumnezeu, suntem inspirați să Îl laudăm pe El (1 Corinteni 6:11). Când ne comparăm cu alții ca să vedem evlavia cui să o imităm, suntem însuflețiți să creștem (1 Corinteni 11:1). Când ne comparăm cu oamenii cu care n-am vrea să semănăm, suntem însuflețiți la înțelepciune (Proverbe 26:11-13). Când ne comparăm cu cei săraci, bolnavi sau privați de libertate pentru a vedea cum am putea să le împlinim nevoile, suntem însuflețiți să slujim (Iacov 5:14-16).

Dacă ai avea probleme cu obezitatea, nu ai renunța cu desăvârșire la mâncare, ci ai ține o dietă echilibrată. Dacă ai probleme cu invidia, nu renunța cu totul la comparație. Compară-te într-un mod biblic și sănătos care te va determina să te bucuri pentru alții și să propășești în lucrarea la care ai fost chemat.

Dr. John Davidson, directorul departamentului de dezvoltare al liderilor în cadrul Consiliul General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

O CASĂ DE RUGĂCIUNE

de Al Toledo

Cea mai importantă activitate a bisericii este aceea de a pune bazele unei culturi centrate pe Dumnezeu.

Umblarea mea cu Cristos a început cu o simplă rugăciune pe care am înălțat-o pe un teren de baseball. Câteva dintre primele mele experiențe cu biserica le-am avut tot la o întâlnire de rugăciune.

Deși am crescut în Brooklyn și nu știam nimic despre Domnul sau poporul Lui, am strigat la Dumnezeu la începutul unui meci pe care l-am avut în ultimul an de liceu. Nu știam să mă rog, dar știam că vânătorii de talente mă urmăreau să vadă cum joc baseball.

Așa că am șoptit plin de emoție: „Doamne, dacă ești, Te rog să mă ajuți astăzi. Am trăit toată viața pentru clipa asta.”

Am simțit imediat prezența lui Dumnezeu într-un mod incredibil. L-am acceptat pe Cristos atunci pe loc, declarând în sinea mea: „Isus este real.”

Întâlnirea aceea m-a determinat să caut un loc unde să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu. Știam că ceva despre El ținând cont că aproape toată viața am locuit la câteva blocuri distanță de Brooklyn Tabernacle. Cineva mi-a sugerat să merg acolo, iar întâlnirea de rugăciune m-a copleșit, dezvăluindu-mi un mod de a trăi pentru Dumnezeu cum nu credeam că ar fi posibil.

Am găsit acolo o curăție și o sinceritate pe care le căutasem cu disperare. Am fost marcat pentru totdeauna de faptul că am văzut oameni așa de înfometați și vulnerabili în prezența lui Dumnezeu. Aș rezuma experiența din seara aceea în cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 14:25: „Cu adevărat Dumnezeu este în mijlocul vostru!”

Ce m-a uimit și mai tare a fost să află că ce am simțit la întâlnirea de rugăciune în comun, puteam să simt și în afara întrunirilor de la biserică, când eram singur. Credincioșii aceia L-au căutat pe Dumnezeu, iar Domnul a coborât cu

prezența Sa să-i mângâie, să-i încurajeze și să le dea răspuns prin puterea Lui.

Încă îi mulțumesc lui Dumnezeu că prima biserică în care am pășit întâia oară era una în care credincioșii se rugau cu adevărat! Dacă această primă experiență nu ar fi fost atât de reală și autentică, L-aș fi părăsit pe Domnul.

Primele mele zile de umblare cu Isus mi-au modelat, în cele din urmă, viața și slujirea. După mai bine de douăzeci și cinci de ani de slujire ca pastor principal la Chicago, sunt tot mai convins de importanța majoră pe care o are deprinderea credincioșilor cu o cultură a rugăciunii.

După mai bine de douăzeci și cinci de ani de slujire ca pastor principal la Chicago, sunt tot mai convins de importanța majoră pe care o are deprinderea credincioșilor cu o cultură a rugăciunii.

Cultura rugăciunii dă naștere la o atmosferă în care Împărăția lui Dumnezeu devine palpabilă și activă. Prezența lui Dumnezeu este pretutindeni, iar harul Său devine forța de convingere a oamenilor.

Cultura rugăciunii dă naștere la o atmosferă în care Împărăția lui Dumnezeu devine palpabilă și activă.

ARATĂ CALEA

Prioritatea oricărui pastor este să pună bazele unei culturi centrate pe căutarea lui Dumnezeu prin rugăciune. Intenția lui Dumnezeu cu privire la strângerea noastră împreună

Intenția lui Dumnezeu cu privire la strângerea noastră împreună este vie și clară: „Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune pentru toate neamurile” (Marcu 11:17).

Încă îi mulțumesc lui Dumnezeu că prima biserică în care am pășit întâia oară era una în care credincioșii se rugau cu adevărat! Dacă această primă experiență nu ar fi fost atât de reală și autentică, L-aș fi părăsit pe Domnul.

este vie și clară: „Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune pentru toate neamurile” (Marcu 11:17). Această căutare prin rugăciune nu este atât de misterioasă precum o fac unii oameni să pară, însă nu este nici ușoară fiindcă diavolul o urăște. Pentru el, nu există o amenințare mai mare decât rugăciunea înălțată de oamenii lui Dumnezeu, de aceea i se împotrivesc cu atâta înverșunare.

Pentru cel rău nu există o amenințare mai mare decât rugăciunea înălțată de oamenii lui Dumnezeu, de aceea i se împotrivesc cu toată înverșunarea.

Rugăciunea începe de la slujitori. Eu am învățat să mă rog de la slujitorii bisericii. Un principiu al Împărăției care rămâne valabil este acela că valorile spirituale și obiceiurile pastorilor contribuie la modelarea credincioșilor. Când un slujitor dă tonul la căutarea feței lui Dumnezeu se întâmplă lucruri minunate.

Un principiu al Împărăției care rămâne valabil este acela că valorile spirituale și obiceiurile pastorilor contribuie la modelarea credincioșilor.

Acest principiu este valabil pentru toți pastorii, indiferent că au în responsabilitatea lor mai multe biserici, sau că sunt la începutul slujirii într-o biserică mai veche, sau lucrează la plantarea unei noi biserici. Împreună cu soția mea, Crissy, am slujit în toate aceste trei poziții. De fiecare dată când am primit o nouă însărcinare în slujire, am avut câțiva credincioși care s-au rugat pentru noi și au așteptat în tăcere răspunsul Domnului. Rezultatul final a fost întotdeauna același.

Când un slujitor dă tonul la căutarea feței lui Dumnezeu se întâmplă lucruri minunate.

Chiar dacă eram puțini și aveam resurse limitate, iar susținere și mai puțină, rugăciunea a semănat semințele speranței în micul nostru cerc de părtășie și bucuria și-a făcut îndată simțită prezența fiindcă aveam convingerea interioară că Isus avea să facă o lucrare minunată.

Domnul are nevoie doar de o mână de slujitori rugativi și plini de credință ca să poată interveni și provoca o schimbare.

Acel mic cerc de rugăciune a devenit o echipă unită care s-a bucurat de binecuvântarea prezenței lui Dumnezeu la părtășie. Domnul are nevoie doar de o mână de slujitori rugativi și plini de credință ca să poată interveni și provoca o schimbare.

Rugăciunea ne îndreaptă atenția asupra lui Dumnezeu, nu a circumstanțelor și comparațiilor cu alte biserici. În privința aceasta, Domnul m-a învățat cea mai importantă lecție. Încă de la început, Domnul vorbea inimii mele și îmi spunea: „Nu-ți face griji din pricina numărului de membri, fiindcă credințioșii celor puțini poate asigura binecuvântarea multora.”

Am observat în contextul diverselor lucrări de slujire că pentru Domnul închinarea și rugăciunea sunt irezistibile. El binecuvântează chiar și grupurile mai mici cu credință, speranță și dragoste neasemuite.

Am observat în contextul diverselor lucrări de slujire că pentru Domnul închinarea și rugăciunea sunt irezistibile.

Într-una din primele biserici mici în care am fost repartizați, Chrissy se ocupa de un mic cor de doisprezece persoane, iar eu eram îndrumătorul unui grup de cinci tineri studenți. Am fost copleșit de umire să văd lucrarea lui Dumnezeu prin simplul fapt că ne rugam.

Corul lui Chrissy nu era format din cei mai talentați cântăreți din lume, dar inimile lor erau deschise cu sinceritate pentru prezența Domnului. Fiecare repetiție de cor începea cu un timp scurt de rugăciune. Iar duminică, atunci când le venea rândul să slujească, se vedea clar lucrarea lui Dumnezeu prin ei.

În ciuda faptului că nu aveam mulți cântăreți în biserică, oamenii aceștia răspândeau o dulce binecuvântare, iar serviciile bisericii au devenit emoționante și minunate. Ungerea acestor cântăreți, deși puțini, revărsa binecuvântare asupra celorlalți.

La prima noastră misiune de evanghelizare – o slujbă de seară cu un mic concert al corului și o scurtă mărturie – nouă oameni L-au primit pe Cristos ca Mântuitor al lor. Biserica a cunoscut o nouă însuflețire care nu se datora evenimentului extraordinar în sine, ci mai degrabă prezenței extraordinare a lui Dumnezeu în cadrul acelei simple adunări. Așa lucrează El. O mână de oameni care îl caută pe Dumnezeu pot da naștere unei mari binecuvântări.

CERCUL INTERIOR

Crearea unei culturi a rugăciunii presupune modelarea identității spirituale a bisericii. Rugăciunea dezvoltă în noi o identitate care spune: „Noi suntem genul de oameni care apelează la Dumnezeu și se bazează pe călăuzirea Lui în vederea creșterii spirituale.”

Când am pus bazele Bisericii Tabernacle în Chicago, ne-am propus să punem la punct o cultură a rugăciunii, punând accent pe întâlnirile de rugăciune mai mult decât pe grupurile mici de studiu (astăzi avem și una și alta), pe

rugăciune în rândul angajaților din biserică mai mult decât pe încredințarea mai multor îndatoriri; pe chemările la altar mai mult decât pe eliberarea convenabilă a bisericii după slujbele de duminică, doar ca să pomenim câteva. Această identitate crește dinăuntru spre afară.

Crearea unei culturi a rugăciunii este neîndoios o chestiune de modelare a identității spirituale a bisericii.

Acesta este motivul pentru care rugăciunea cu angajați este atât de importantă (dacă nu aveți angajați cu normă întreagă la biserică, gândiți-vă să faceți întâlniri de rugăciune cu comitetul bisericii). Rugăciunea acestora nu trebuie să fie interminabilă ca să fie eficientă, ci consistentă.

Rugăciunea slujitorilor nu trebuie să fie interminabilă pentru a fi eficientă, ci consistentă.

Dacă nu-i putem face pe cei din cercul interior să se roage, atunci nu-i putem face nici pe ceilalți. Mișcarea lui Dumnezeu trebuie să înceapă din cercul interior! Cartea Faptelor Apostolilor ne relatează faptul că Biserica primară a început cu un cerc interior în camera de sus. Dacă întâlnirile de rugăciune de la nivelul conducerii bisericii nu sunt însuflețite de Dumnezeu, cum putem pretinde așa ceva la întâlnirile de rugăciune, la cele de duminică sau în casele și viețile oamenilor? Cred că cultura bisericii începe cu aceste întâlniri – cu scop de rugăciune și de lucru.

Dacă întrunirile de la nivelul conducerii bisericii nu sunt însuflețite de Dumnezeu, cum putem pretinde așa ceva la întâlnirile de rugăciune, la cele de duminică sau în casele și viețile oamenilor?

Odată mi s-a încredințat responsabilitatea de a îndruma un grup de pastori principali sub 40 de ani în cadrul consiliului districtual. La un moment dat, unul dintre membrii grupului mi-a zis: „Suntem atât de ocupați încât nu ne putem permite să ne rugăm atâta.” Atunci mi-am adus aminte de ce spunea odată Martin Luther: „Sunt atât de ocupat încât ar trebui să-mi petrec primele trei ore de muncă în rugăciune.”

E clar că Biserica are multe însărcinări de îndeplinit, dar cea mai profundă convingere a noastră ar trebui să fie faptul că eforturile noastre ar fi zadarnice, dacă n-am insista înaintea tronului de har. E atât de tentant să ne rugăm doar cu buzele, iar apoi să ne punem toată încrederea în propriile noastre eforturi.

Biserica are multe însărcinări de îndeplinit, dar cea mai profundă convingere a noastră ar trebui să fie faptul că eforturile noastre ar fi zadarnice, dacă n-am insista înaintea tronului de har.

Aparent, putem realiza atât de multe lucruri în slujire, dar timpul de rugăciune afectează în mod dramatic calitatea spirituală a activităților noastre și a modului în care le îndeplinim. Rugăciunea sinceră pe care o facem înaintea de orice lucrare de slujire coboară prezența lui Dumnezeu și a Domnului Isus în mijlocul nostru.

Rugăciunea sinceră pe care o facem înaintea de orice lucrare de slujire coboară prezența lui Dumnezeu și a Domnului Isus în mijlocul nostru.

Fără această realitate spirituală, lucrarea din Chicago este pur și simplu inefficientă. S-ar prea putea să fim în stare să atragem mulțimile, dar nu vom fi în stare să producem transformarea lor. În calitate de pastor principal, este responsabilitatea mea să le aduc aminte angajaților / comitetului că Isus este Singurul pe care ar trebui să ne bizuim.

Mă întâlnesc adesea cu mulți pastori care mărturisesc despre căderea în păcatul imoralității a multor tovarăși de-ai lor de slujbă din biserică în care slujesc. Aproape în toate cazurile, aceștia nu obișnuiau să aibă un timp de rugăciune ca echipă. Cultura sănătoasă a unei biserici are la bază o viață de rugăciune.

DĂ TONUL

La întemeierea bisericii noastre în 2002, am ales să începem întâlniri de rugăciune în loc de grupuri mici de studiu biblic. Lucrul acesta a stârnit multă tensiune în fiecare săptămână. Oamenii veneau rând pe rând să-mi spună: „Când ai de gând să începi grupurile mici? Am nevoie de o comunitate a mea.”

Acestora le răspundeam mereu: „Întâlnirea de rugăciune *este* comunitatea noastră. Nimic nu apropie oamenii mai mult unii de alții decât momentele în care se roagă împreună. La urma urmei, nu este părtășia din biserică un rezultat al părtășiei cu Isus mai întâi? După ce vom pune bazele unei culturi a rugăciunii prin intermediul întâlnirilor de rugăciune, abia atunci ne vom împărți într-o bună zi în grupuri mai mici.”

Simțeam că trebuie nu numai să facem ce ne spune Biblia, ci și să stabilim mediul și atmosfera spirituală a străngerilor noastre. Cred că nimic nu contribuie la creșterea și schimbarea oamenilor mai mult decât timpul petrecut în singurătate cu Isus. Întâlnirile de rugăciune asigurau un astfel de timp însă la nivel colectiv.

Am observat că oamenii se iubeau mai profund unii pe alții când ne rugam împreună, iar zidurile de despărțire dintre noi se năruiau când ne purtam poverile unii altora în rugăciune. Rugăciunea sfințește mediul ambiant, naște un duh de smerenie în noi și ne trimitea acasă în permanență cu inimile pline de bucurie. N-am regretat niciodată că am luat această decizie, deoarece astăzi primim vești minunate de la grupurile mici, unde oamenii au părtășie unii cu alții, unde se roagă împreună, iar prezența lui Dumnezeu coboară peste ei. Rugăciunea a devenit identitatea și nădejdea noastră.

CHEAMĂ LA ALTAR

Chemările de duminică la altar sunt ocaziile cele mai nimerite de a-i introduce pe oameni în atmosfera rugăciunii în comun. Ca biserică, înțelegem chemarea lui Dumnezeu de a ne ruga împreună și unii pentru alții. Când oamenii răspund împreună la o astfel de chemare, ei participă de fapt la o întâlnire de rugăciune.

În timpul rugăciunilor în comun, credincioșii se pot manifesta în multe feluri. Își pot ridica sau întinde mâinile și să se roage pentru slujitorii aflați la altar. Slujitorii de la altar se pot ruga împreună. Și după cum spune în Iacov 5:14, slujitorii pot să-i ungă cu untdelemn pe cei bolnavi și să se roage pentru ei.

În astfel de momente, biserica locală devine o casă de rugăciune. Rugăciunea poate fi însoțită de cântări de laudă, iar credincioșii pot zăbovi în prezența Domnului.

Pastorul meu m-a învățat că o predică bună îi poate face pe oameni să se apropie de tronul harului și să aibă o întâlnire personală cu Dumnezeu. Acesta este și scopul chemărilor la altar. Când biserica este chemată la altar, oamenii lui Dumnezeu încep, treptat și sigur, să creadă că biserica lui Dumnezeu ar trebui să fie o casă de rugăciune.

ÎNTÂLNIRI DE RUGĂCIUNE

Părtășia în rugăciune se manifestă diferit în fiecare biserică și nu vreau să insinuez că modelul unei anumite confesiuni religioase este superior altuia. Dorința mea este ca Dumnezeu să-i facă pe slujitori eficienți în îndemnarea credincioșilor la rugăciune, indiferent de cum arată rugăciunea în vreo biserică.

Este important să începem din poziția în care suntem, nu din poziția în care am dori să fim. Asta înseamnă să creștem în obiceiul de a ne ruga, nu să încercăm imediat să lansăm întâlniri de rugăciune care să semene cu întâlnirile de rugăciune din alte biserici.

Atmosfera spirituală din biserica ta poate fi potrivită pentru a introduce schimbarea, iar lucrul acesta este minunat. Dar dacă nu este, ține minte că rugăciunile din cercul interior și chemările la altar dau tonul așteptărilor pe care le-ar putea avea credincioșii de la o întâlnire de rugăciune.

Dacă te afli în faza de plantare a bisericii, poți stabili încă de la bun început întâlniri de rugăciune. Se pare că multe biserici, de diferite mărimi, au fost luați de acest val al întâlnirilor de rugăciune. Un exemplu în acest sens este Biserica James River (din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu) din Ozark, Missouri, care cred că organizează cele mai mari întâlniri de rugăciune din Statele Unite.

Un alt exemplu este Biserica Evangel (Adunărilor lui Dumnezeu) din Scotch Plains, New Jersey. Pastorul acestei biserici de 800 de membri a făcut un pas prin credință și a început să organizeze întâlniri de rugăciune la care acum se strâng în mod regulat 200 de persoane.

Apoi mai este Adunarea lui Dumnezeu Betel din Elmhurst, Illinois. Unul dintre foștii noștri angajați a contribuit la sporirea numărului membrilor acestei biserici problematice care are astăzi 125 de membri și la a căror întâlniri de rugăciune se strâng săptămânal 30-40 de oameni.

Pastorii acestor biserici au trecut fiecare prin etape diferite de călăuzire a Duhului Sfânt, de credință și curaj. Dar toți au avut în comun dorința de a-L căuta pe Dumnezeu în rugăciune.

Iată aici patru idei practice în organizarea întâlnirilor de rugăciune:

Începe cu un timp de închinare pentru a da reținerile la o parte. Este în interesul tău să oferi oamenilor o experiență minunată din perspectiva muzicii, deoarece închinarea prin laudă atrage prezența lui Dumnezeu și întărește credința celor prezenți când merg cu cererile lor înaintea Domnului.

Înmânează microfonul celor care sunt înflăcărați să se roage. Lucrul acesta îi va face pe oameni să știe că toți ar trebui să fie gata să participe la rugăciune. Totodată, confirmă membrilor din Trupul lui Cristos că Dumnezeu i-a chemat pe toți ca să se roage, nu numai pe slujitorii bisericii.

Fă apel la bilete de rugăciune. Îndeamnă credincioșii să-și scrie nevoile pe bilete în săptămâna în care ai planificat întâlnirea de rugăciune. Biletele pentru rugăciune sunt o modalitate de a purta poverile unii altora și, totodată, de a face publicitate întâlnirii de rugăciune. Oamenii vor fi atrași de faptul că credincioșii se vor ruga lui Dumnezeu pentru nevoile lor.

Nu stabili o limită de timp. Întâlnirile de rugăciune ar trebui să fie foarte diferite de slujbele de duminică. Aceste ocazii reprezintă odăița de rugăciune a bisericii, unde noi vorbim cu Dumnezeu, iar Dumnezeu ne vorbește nouă. Lăsând aceste întâlniri de rugăciune la îndemâna Duhului lui Dumnezeu, ele nu vor fi nici predictibile, nici lipsite de prospecte.

Sunt două adevăruri care pe mine m-au inspirat în slujirea pastorală. Unul a fost exprimat de D. L. Moody: „Orice mișcare deosebită însuflețită de Dumnezeu se datorează unui om care se roagă.” Celălalt este „Cu Dumnezeu și puținul este mult.”

Este încurajator să știm că atunci când ne rugăm, Dumnezeu poate lua puținul nostru pentru a face mult din el.

Al Toledo este pastor principal la Biserica Tabernacle din Chicago.